

ΕΤΟΣ Ζ'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ.

ΤΕΥΧΟΣ 8ον

Συνδρομή 'Εσωτερικῶν Δρ. 16.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
Φ. Ρ. Π. ΝΤΕΖΗΣ

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1906

ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 101

Συνδρομή 'Εξωτερικῶν Φρ. 20.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΤΗΣ ΓΗΣ

ναμφιβόλως μία τῶν μεγαλειτέρων κατακτίσεων μέσῳ τῶν μυστηρίων τῆς ἀπειρου καὶ ἀνεξερευνήτου φύσεως ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιστήμης, εἶνε τὰ γιγαντιαία ἄλματα τῆς προόδου τῆς Γεωλογίας. Πεδίον ἐρεῦνης ἀπειροστόν μὲν σχετικῶς πρὸς τὸν ἄπειρον ᾧ ἄπειρον δέ, δύναται τις εἰπεῖν, διὰ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἀπρόσιτον δὲ τῇ ἀμέσῳ τούτου ἐρεῦνῃ προὔκειτο αὐτῇ. Σπουδῆ τῶν φαινομένων οὐχὶ ἐν ἐργαστηρίοις ἐπιστημονικοῖς, ἀλλ' ἐν ἀπάσῃ τῇ γῆνι ἐκτάσει, τόσῳ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὅσῳ καὶ ἐν τοῖς σπλάγγχοις αὐτῆς, ἰδοὺ ἡ δυσκολία τῆς ἐξερευνήσεως.

Καὶ τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐνεργείας τῶν ὑδάτων προελθόντα ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας καὶ ἐν τοῖς βάθεσι τοῦ ἡμετέρου πλανήτου εὐκόλως παρηκολούθησεν ἡ Γεωλογία καὶ ἐξήγησεν, ὡς ἐν προηγουμένῳ ἡμῶν ἄρθρῳ συντόμως διεξήλθομεν. Ἐπίσης δ' εὐστόχως παρηκολούθησε ἐν τοῖς ὕδατογενέσι πετρώμασι τὴν ἱστορίαν τῆς διαμορφώσεως τοῦ πλανήτου ἡμῶν, ὡς καὶ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ζήσαντος ὀργανικοῦ κόσμου, γραφεῖσαν ὑπ' αὐτῆς τῆς φιλοσόφου φύσεως διὰ τῶν ἀπολελιθωμένων ὀργανισμῶν καὶ ἐξέφερε τὴν ἐπὶ τῶν φαινομένων τούτων ἀσφαλῆ αὐτῆς γνώμην. Καὶ τὰ τοῦ ζητήματος δὲ τούτου οἱ φίλοι ἂν ναυγῶσται τῆς «Φύσεως» διεξήλθον ἐν

προηγουμένῳ ἐν αὐτῇ δημοσιευθέντι ἄρθρῳ «Ἱστορία τῆς γῆς». Ὑπολείπεται ὅμως δλόκληρος ἄλλη σειρά φαινομένων, ὧν ἡ αἰτία πόρρω ἀπέχει τῶν ἀμέσων ἐνεργειῶν ἡμῶν πρὸς ἀποκάλυψιν αὐτῆς, αἵτε ἐδρεύουσα εἰς τὰ ἀπρόσιτα ἡμῶν τοῦ πλανήτου βάθη, ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς!

Τὰ τρομερὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ τῶν ἠφαιστειῶν φαινόμενα, αἱ ὑπερθερμοὶ πηγαί, οἱ καταστρεπτικοὶ τοῦ ἐδάφους συντριναγμοί, ἔχουσι τὴν αἰτίαν αὐτῶν πέραν τοῦ βάρους, εἰς ἃ ἡ ἀνθρωπίνη δύναμις ἔφθασεν ὑπὸ τὴν γῆνι ἐπιφανείαν, εἰς τὰ ἀπρόσιτα τῆς γῆς βάθη. Χιλιάδες ἀνθρώπων εὔρον κατὰ καιροὺς τὸν θάνατον ὑπὸ τὸν διάπυρον τῶν ἠφαιστειῶν ὕακα καὶ εἰς τὰ χάσματα τῆς ὑπὸ τῶν σεισμῶν ῥηγνυμένης λιθοσφαιρας. Πόθεν, λοιπόν, ἡ τεραστία θερμότης τοῦ ὕακος καὶ τῶν ὑπερθερμῶν πηγῶν; Διὰ τὸ ἀκλόνητον θεωρούμενον ἔδαφος, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν παύει ἐλαφρῶς κραδαινόμενον; Ἐκ τῆς ἀντιδράσεως τῶν βαθντέρων μερῶν πρὸς τὰ ἐπιπολαιότερα, ἐκ τῆς διαρκοῦς διαμάχης τοῦ κέντρου πρὸς τὴν λιθόσφαιραν!

Ἄλλ' ὅποιον τὸ κέντρον;

Ἡ εὔρεσις βεβαίως τῆς ἀπαντήσεως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ ἐξ ἀμέσου παρατηρήσεως καὶ ἐρεῦνης. Τοῦτο δὲ διότι πέραν ὀρισμένου βάρους, ὑπὸ τὴν γῆνι ἐπιφανείαν, αἱ προσπάθειαι καὶ ἔρευναι τοῦ ἀνθρώπου ματαιοῦνται ὑπὸ τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας, εἰς ἣν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἀδυνατεῖ νὰ ἐργασθῇ. Ἀκριβῶς ὅμως τὸ γεγονός τοῦτο μᾶς θέτει εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἐμμέσου ἐρεῦνης.

Παρακολουθοῦντες οὕτω τὰς θερμομετρικὰς διαφορὰς εἰς τὰ διάφορα τῆς γῆς βάθη παρατηροῦμεν ὅτι αὐταὶ παρακολου-

θοῦσι τὴν πορείαν τῆς ἡλιακῆς θερμότητος. Συνεπῶς μέχρι βάρους 25—30 μ. ἡ θερμοκρασία τοῦ ἐδάφους προέρχεται ἐκ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου καὶ ἄρα μεταβάλλεται μετ' αὐτῆς. Πέραν δὲ τούτου τοῦ σημείου τούτου ἡ θερμοκρασία τοῦ ἐδάφους καθίσταται σταθερὰ, οὐδόλως μεταβαλλομένη ἀναλόγως τῆς πορείας τῆς ἡλιακῆς θερμότητος. Ἡ θερμοκρασία, λοιπόν, αὕτη εἶνε κτῆμα αὐτῆς τῆς γῆς, εἶνε θερμότης γηγενής, ἀξάνουσα κατὰ 1^ο ἀνά 33—45 μέτρα καθόσον κατερχόμεθα. Τεθέντος λοιπόν, ὅτι ἐν τῇ γῇ ἐνοικεῖ ἴδια θερμότης ἀξάνουσα πρὸς τὸ κέντρον αὐτῆς, ἐγείρεται τὸ ζήτημα πόθεν προέρχεται ἡ τοιαύτη θερμότης.

Πρὸς εὔρεσιν τῆς πηγῆς τῆς θερμότητος ταύτης προτιθέμεθα αἱ ἐξῆς ὑποθέσεις:

Αον. Τὸ κέντρον τῆς γῆς εἶνε τετρηκός καὶ διάπυρον. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἐξῆς γεγονότων. Ἄν ἡ θερμοκρασία τῆς γῆς ἐξακολουθῇ ἀξάνουσα καὶ εἰς τὰ ἀπρόσιτα ἡμῶν βάθη, ὡς ἄνω εἶπομεν, τότε εἰς βάθος 70 χιλιάδων μέτρων περίπου θὰ ὑπάρχῃ θερμοκρασία 2000 βαθμῶν Κελσίου, ἣτις δύναται νὰ τήξῃ πάντα τὰ πετρώματα. Εἰς μεῖζον δ' εἶνε βάθος, αἶε μεγαλειότερα θερμοκρασία κρατεῖ διηρηκῶς τὰ πετρώματα ἐν τετηκνίᾳ καὶ διάπυρον καταστάσει. Ἐτερον σπουδαιότατον ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεως ταύτης συμφωνοῦν πρὸς τὰς κοσμογονικὰς θεωρίας εἶνε, ὅτι ἡ γῆ ἔλαβέ ποτε ἅπανα τὴν τετηκνίαν ταύτην κατάστασιν, δι' ἣς ἠδονήθη καὶ ὁ Νεῦτων νὰ ἐξηγήσῃ τὴν περὶ τοὺς πόλους πλάτνουν αὐτῆς. Ψύξεως δ' εἶτα ἕνεκα περιεβλήθη ἡ τετηκνία αὕτη μάζα ὑπὸ στερεοῦ φλοιοῦ, ὅστις νῦν ἀποτελεῖ τὴν λιθόσφαιραν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὁμοιότης τῶν διαφορῶν ὀνύκων, τῶν διαφορῶν ὑφαιστειῶν, τῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ Ἀφρικῆς, ὅσῳ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας οὐ σμικρὸν ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἶνε, δηλοῦσα ὅτι πάντες οἱ διαφοροὶ οὗτοι ποταμοὶ ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πηγῆς, ἐκ τοῦ τετηκνίτου καὶ διάπυρον κέντρον, προέρχονται.

Ἡ θεωρία αὕτη ἀπαντῶσα τὸ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι ἐν τῷ ἑαυτοῦ Φαίδωνι καὶ παρὰ Στράβωνι, ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τοῦ Καρτεσιῶν, τοῦ Laplace, Fourier, Leibnitz κλπ.

Ἐν τῇ παραδοχῇ τῆς ὑποθέσεως ταύ-

της ἐγείρεται καὶ τὸ ζήτημα εἰς πόσον βάθος φθάνει ὁ στερεὸς τῆς γῆς φλοιός. Τὰ τοῦ ζητήματος ὅμως τοῦτον εἶνε ἐντελῶς ἀβέβαια, εἰς οὐδὲν δὲ θετικὸν συμπέρασμα μέχρι τοῦδε κατέληξαν οἱ διάφοροι ὑπολογισμοί.

Κατὰ τῆς θεωρίας ταύτης ὁ Poisson ἀντέτεινεν, ὅτι κατὰ τὴν ψῦξιν τῆς τετηκνίας σφαίρας αἱ πηγνύμεναι ὕλαι θὰ κατελάμβανον τὸ κέντρον καὶ συνεπῶς τοῦτο θὰ ἦτο στερεόν. Κατὰ τοῦτον ὅμως ἀντιτίθεται τὸ σήμερον ἀκριβῶς παρατηρούμενον εἰς τοὺς θερμοὺς τῶν ὑφαιστειῶν ὀνύκας, οἵτινες περιβάλλονται ὑπὸ στερεοῦ φλοιοῦ, ἐν ᾧ ἔσθωθεν αὐτῶν ἴσκει τετηκνία ὕλη, πρὸς δὲ καὶ διάφορα ἄλλα πετρώματα.

Βον. Τὸ κέντρον τῆς γῆς ἀποτελεῖται ἐξ ἀερώδους μάζης Ὁ A. Ritter ἐξ ὑπολογισμῶν ἐξήγαγε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐν τῷ κέντρῳ τῆς γῆς ἡ μὲν πυκνότης τῶν ὕλων εἶνε 143, ἡ δὲ θλίψις 3 ἑκατ. ἀτμοσφαιρῶν, ἐν ᾧ ἡ θερμοκρασία εἶνε 1,000 000^ο K. Ὑπὸ τοιαύτην, λοιπόν, θερμοκρασίαν ἔπεται, ὅτι καὶ αἱ διαφοραὶ ὕλαι δύνανται νὰ λάβωσι τὴν τετηκνίαν κατάστασιν.

Τὰ κυριώτερα πορίσματα τῶν ὑπολογισμῶν τοῦ Ritter παρεδέχθη καὶ ὁ Zornitz, ὅστις φαντάζεται εἰς τὸ κέντρον ἀερίαν λίαν συμπεπυκνωμένην καὶ ἐν ἰδεατῇ τῷ τρόπῳ τινὰ καταστάσει, αἵτινα βαθμηδὸν καθ' ὅσον πλησιάζουσι πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν λαμβάνουσι κατωτέραν θερμοκρασίαν, βαθμηδὸν δὲ ἀπαντῶνται κατόπιν διακεκριμμένα τὰ χημικὰ στοιχεῖα καὶ εἶτα ὕλαι τετηκνίαι καὶ διάπυροι, αἵτινες βαθμηδὸν θολοῦνται καὶ καθίστανται ἡμίρευστοι, ἐπὶ τέλος δὲ πηγνύμεναι σχηματίζουσι τὴν λιθόσφαιραν. Κατ' αὐτόν, λοιπόν, διακριτέον ἀερώδες κέντρον περιβαλλόμενον ὑπὸ τετηκνίτου καὶ διάπυρον μανδύου.

Ἡ θεωρία αὕτη τείνει νὰ ἐπικρατήσῃ ὅπως δῆποτε, διότι ἐλπίζεται δι' αὐτῆς ἡ λύσις πολλῶν γεωλογικῶν προβλημάτων δυσκόλων.

Γον. Τὸ κέντρον τῆς γῆς ἀποτελεῖται ἐκ διάπυρον, ἀλλὰ στερεοῦ πυρῆνος. Τὴν θεωρίαν ταύτην ἀνέπτυξε καὶ ὑπεστήριξεν ὁ γεωλόγος Pfaff, λαβὼν ὡς βάσιν, ὅτι ἡ ψῦξις ἤρξατο ἀπὸ τοῦ κέντρον καὶ τῆς ἐπιφανείας. Παραδεχόμενος, δηλαδή, ἐξ ὑπολογισμῶν,

ὅτι ἡ παχύτης τῆς λιθόσφαιρας δὲν δύναται νὰ εἶνε μεῖζον 9 γεωγραφικῶν μιλίων, εἰκάζει, ὅτι τοσοῦτω λεπτὸς φλοιός δὲν θὰ ἀντίτεχε εἰς τὰς ἀντιδράσεις τῶν κάτωδι τετηκνιῶν ὕλων, ἂν αὐταὶ ἔφθανον μέχρι τοῦ κέντρον. Παραδέχεται, λοιπόν, ὅτι τὸ κέντρον ἀποτελεῖται ἐκ διάπυρον στερεοῦ πυρῆνος, τὸν ὁποῖον περιβάλλει τετηκνίως μανδύας, ἄνωθεν τοῦ ὁποῖου ὑπάρχει ἡ λιθόσφαιρα. Οἱ φυσικοὶ ὅμως λόγοι, ἐφ' ὧν στηρίζεται πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἡ ψῦξις ἤρξατο ἀπὸ τοῦ κέντρον καὶ τῆς ἐπιφανείας δὲν φαίνονται συμφωνοῦντες πρὸς τὴν μηχανικὴν θεωρίαν τῆς θερμότητος καὶ συνεπῶς ἡ παραδοχὴ τῆς θεωρίας προσκρούει εἰς πολλὰ ἐμπόδια.

Πλὴν τῶν κυριωτέρων τούτων θεωριῶν καὶ διαφορῶν ἄλλοι φυσιοδίφαι προτίθεναν διαφορῶν ἄλλας θεωρίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Οὕτω ὁ μὲν De La Rive, Lyell κλπ. παραδέχονται, ὅτι ἡ γηγενής θερμότης παράγεται ἐκ χημικῶν ἐνεργειῶν, προερχομένων ἐξ ἠλεκτρικῶν ἑνεργειῶν, ὁ δὲ Davy, ὅτι τὴν γηγενῆ θερμότητα παράγουσι τὰ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς γῆς Κάλιον καὶ Νάτριον καιόμενα διὰ τοῦ κατεισχωροῦντος ὀξυγόνου. Ταῦτα ὅμως αὐτὸς ὁ Davy κατόπιν ἀνῆρθεσεν. Ταῦτα δὲ πάντα, ὡς καὶ τὸ ὅτι καταπτώσεις μεγάλων μερῶν τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ παράγουσι τὴν γηγενῆ θερμότητα ἀποδεικνύονται ἐσφαλμένα διὰ τῶν λογισμῶν.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκτεθέντων βλέπομεν, ὅτι αἱ τρεῖς κυριώτεραι θεωρίαι αἵτινες δύναται νὰ διεκδικήσωσι τὴν ἐπικρατήσιν τῶν παραδέχονται ἀνεξαιρέτως τὴν ὑπαρξίν διάπυρον καὶ τετηκνίας ὕλης διαφωνοῦσαι μόνον ὡς πρὸς τὴν θέσιν αὐτῆς. Ἐκ τῶν τριῶν δὲ τούτων θεωριῶν ἡ μᾶλλον σήμερον ἐπικρατοῦσα καὶ μᾶλλον διαδεδομένη εἶνε ἡ πρώτη, οὕσα καταλληλοτέρα πρὸς ἐξήγησιν τῶν γεωλογικῶν φαινομένων.

Ἡ τελικὴ ὅμως λύσις τοῦ σπουδαιότατον τούτου ζητήματος φαίνεται, ὅτι ἀπέχει πολὺν εἶν ἀπ' ἡμῶν, πολὺν δὲ θέλει βραδύνει νὰ γίνῃ κτῆμα τῆς ἐπιστήμης θετικῆς περὶ τοῦ κέντρον τῆς γῆς ἡγεμονία ἐστειρημένη ὑποθέσεων. Ζήτημα πλήρες δυσκολιῶν εἰς ὃ ἡ ἄμεσος παρατήρησις εἶνε ἀδύνατος νὰ εἰσχωρήσῃ, βεβαίως θέλει μείνει ἐπὶ πολὺ ἐπὶ ἐδάφους οὐχὶ ἀσφαλοῦς. Οὐσιώδης δὲ πρὸς λύσιν τούτου ἔλ-

λειψις εἶνε ἡ ἀγνοία τοῦ πάχους τῆς λιθόσφαιρας, ἥτοι τοῦ στερεοῦ μέρους τῆς γῆς, διότι καὶ τοῦτο δι' ὑποθέσεων ὑπολογίζεται καὶ οὐχὶ ἐπὶ ὠρισμένων βάσεων. Ἡ θεωρία δὲ ἐκείνη, ἣτις θὰ ἀξιώσῃ νὰ τυγχῇ τῆς γενικῆς παραδοχῆς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου πρέπει νὰ συμβιβάζῃ τὰς ἀπαιτήσεις ἅς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἔχουσιν ἡ Ἀστρονομία, ἡ Μηχανική, ἡ Φυσικὴ καὶ ἡ Γεωλογία, ὅπερ βεβαίως δυσκολώτατον.

Θ. Σ. Βλνδίδης.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΞ ΕΛΛΑΔΟΣ*

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΖΕΝΝΙΚΟΣ ΜΠΡΑΪ'ΑΝ

*Ἡ μικρὰ χώρα τῆς Ἑλλάδος, ἥτις διέπλεσε τὴν ἔννοιαν τοῦ κόσμου. - Τὸ μεγαλοπρεπὲς Στάδιον. - Καλλοῦναι τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἰκόνες συναφεῖς τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ἄν ἐνθουσιάζουν τὸν περιοδεύοντα τὴν Ἑλλάδα οὔτε τὰ κύματα τοῦ Αἰγαίου, οὔτε ἡ Ἀκρόπολις, οὔτε ἡ ἐκλεκτὴ τοποθεσία τῶν Ἀθηνῶν, ὅσον τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἔπαιξεν ἡ μικρὰ Ἑλλὰς ἐν τῇ ἀποκαλύψει τοῦ κόσμου. Ἡ ἔκτασις τῆς εἶνε μικροτέρα τῶν 25,000 τετραγ. μιλίων, ἐξ ὧν τὰ ἡμίση τυχάνουσι καλλιεργήσιμα, ὁ δὲ πληθυσμὸς τῆς περὶ τὰ 2,500,000 καὶ ἐν τούτοις ἐν τῇ ἱστορίᾳ οὐδὲν ἄλλο ἔθνος εἶναι παράλληλον αὐτῆς. Εἰ καὶ προὔπηξαν ἄλλοι σεβαστοὶ λαοί, ὡς οἱ Αἰγύπτιοι, ἡ Ἰουδαία, ἡ Γαλιλαία, ἡ Παλαιστίνη καὶ ἡ Σαμάρεια, ἐν τούτοις ἡ Ἑλλὰς προεξάρχει ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡ θεωρημένη τεθνεῶσα, τυχάνει ἡ μόνη γλῶσσα ἐν Εὐρώπῃ, ἡ ὁποία ἐνδόξως ἀνεστήθη. Ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ὀμιλοῦσι τὴν γλῶσσαν τοῦ Ὁμήρου, Ἡροδότου, Σωκράτους καὶ Δημοσθένους, οἱ περισσώτεροι ζῶσιν ἔξω τῆς Ἑλλάδος, ἀποτελοῦντες ἀποικίας καθ' ὅσον τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Μεσογείου μετ' ἀκαταβλήτων πληθυσμοῦ. Ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀπέρχονται ἔξω τῆς Ἑλλάδος, δὲν εἶναι ἐπίσημοι ἢ ἔμποροι, ἵνα ἀθροίσωσι χρῆμα καὶ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν γενέτειραν γῆν, ἀλλ' ἐξέρχονται τῶν ὄρων τῆς χώρας ταύτης, ἵνα ἰδρῶσιν πόλεις, ἀναπτύξωσι χώρας καὶ ἰδρῶσιν νέα κέντρα πρὸς παράδοσιν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστοφῆς. Διὰ τοῦ κόπου δὲ μετέπειτα καὶ τῆς ἀρετῆς ἐπιβάλλουσι εἰς τὴν ξένην χώραν τὰ

(*) Ἐρριζώματα εὐχάριστος ἐκ τῆς ἀξιολόγου ἐφημερίδος τοῦ Σικάγου «Ἀθηνᾶ» τὴν σπουδαίαν ταύτην μεταφράσιν τῶν ἐντυπώσεων τοῦ περιοδεύοντος ἀπὸ τὸν κόσμον μεγάλου πολιτικοῦ τῆς Ἀμερ. Συμπολιτείας κ. Μπράϊαν, δημοσιευθεῖσαν καὶ εἰς τὰ «Ἡμερήσια Νέα» τοῦ Σικάγου ἐσχέτως.

υπέροχα ἦδη καὶ ἔθιμά των. Εἰ καὶ ἐπέδραμον Ῥωμαῖοι καὶ Τούρκοι τὰς χώρας ταύτας, ἐν τούτοις ἡ Ἀλεξάνδρεια, Μικρασία καὶ Κωνσταντινούπολις διετήρησαν τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιρροήν.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες κατέδειξαν εἰς τὸν κόσμον, ὅτι εἰργάσθησαν πρὸς τελειοποίησιν τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς καὶ τοῦτο καταδεικνύεται ἐκ τῶν ἀνασκαπτομένων ἀγαλμάτων, τὰ ὅποια φανεροῦσι τὴν δύναμιν, χάριν καὶ καλλονήν. Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες ἰδρῦθησαν 800 περίπου ἔτη πρὸ Χριστοῦ καὶ κατὰ τὴν ἐλευθέραν περίοδον τῆς ἐπαύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθους ἐξίκοιτο διὰ τῶν νικῶν εἰς τὸ ἕμισιον σημεῖον τῆς ἐκτιμήσεως. Ἐκάστη πόλις εἶχε τὸ Στάδιόν της. Τὸ τῶν Ἀθηνῶν περιεῖχε 50,000 καθίσματα. Διὰ τῆς γενναιοδωρίας πλουσίου τιδὸς Ἕλληνας τὸ στάδιον τῶν Ἀθηνῶν ἀνοικοδομήθη ἀντὶ 1,000,000 δολλαρίων. Κατεσκευάσθη ἐκ Πεντελικῶν μαρμάρων. Τὸ μήκος αὐτοῦ εἶναι 670 πόδες καὶ τὸ πλάτος 100 περίπου. Οἱ Ἀγῶνες ἀνεστήθησαν κατὰ τὸ 1896 καὶ κατὰ τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον, ἐν οἷς οἱ ἡμέτεροι ἀθληταὶ ἔλαβον τὰ πρῶτα βραβεῖα καὶ ἐπαξίως ἐφιλοξενήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ.

Τὸ Στάδιον δὲν εἶναι τὸ μόνον ἀριστοῦργημα τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἡ Βιβλιοθήκη τυγχάνουσι μεγαλοπρεπῆ κτίρια, στοιχίζοντα περισσότερον ἐν τῇ κατασκευῇ ἢ τὸ Στάδιον. Ἀπεικονίζουσι δὲ τὴν καλλίστην Ἑλληνικὴν ἀρχιτεκτονικὴν, ἀναπαραστώμενα τὸν Κορινθιακόν, Δωρικόν καὶ Ἰωνικόν ρυθμόν. Κατεσκευάσθησαν ἐκ Πεντελικῶν μαρμάρων καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι ἄξια διὰ πᾶσαν τοῦ κόσμου πόλιν. Ἡ βιβλιοθήκη περιέχει πολλὰς ἐκατοντάδας χιλιάδας τόμων τῆς νεωτέρας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φιλολογίας. Αἱ Ἀθηναὶ ἔχουσι πληθυσμὸν 200,000 περίπου καὶ εἶναι ἀμφίβολον ἐὰν ἄλλη πόλις τοῦ κόσμου εἰς τὴν πυκνότητά της καὶ τὸν πληθυσμὸν ἔχη τόσον μεγάλη καὶ πολυδάπανα οἰκοδομήματα. Ἡ Πεντέλη, ἥτις χορηγεῖ τὸ ἄφθονον μάρμαρον, εὐδρίσκειτα ὀλίγα μίλλια μακρὰν καὶ παραμένει ἀνεξάντλητος. Αἱ νεώτεροι Ἀθηναὶ εἶναι ἐκκυστικά. Οἱ δρόμοι τῆς καθαρῶτατοι, αἱ ἐμπορικαὶ ἐπιχειρήσεις μεγάλαι καὶ αἱ ἰδιωτικαὶ κατοικαὶ πλουσιώταται. Ἐτύχε νὰ παρασκευασθῆται ἐν αὐταῖς κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Μαΐου, ὅπου πανταχοῦ καθωρᾶτο ἡ τῆς φύσεως καλλονή.

Πολλὰ ἀγάλματα στολίζουσι τοὺς δρόμους καὶ τοὺς δημοσίους κήπους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ ἐπισημότερον τὸ Λόρδον Βύρωνος, σιγηθὲν εἰς ἀνάμνησιν τῆς καθολικῆς αὐτοῦ ἀφωσιώσεως ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος. Οἱ στρατιῶται καὶ ἀστυφύλακες ἐνδύονται τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ρυθμόν, ἐνῶ

οἱ ἄλλοι ποῖται τὸν Βόρειον Εὐρωπαϊκόν. Ὡς πλησιάζει τις εἰς Ἀθήνας κατὰ πρώτην φορὰν τὸ βλέμμα του στρέφεται ὅπως ἀναζητήσῃ τὴν Ἀκρόπολιν.—Τὸν λόφον, ἐν ᾧ ἡ τε θρησκεία καὶ τέχνη συνηρώθησαν πρὸς τὴν ἀθανάσιαν. Ἐχει ὕψος 500 περίπου ποδῶν καὶ πλάτος ἐπὶ τοῦ ὑπερθεν μέρους της 2000. Βεβαίως δὲ εἶχεν ὑπερβῆ πᾶσαν καλλονήν, ὅτε τὸ πρῶτον ὁ Παρθενὸν συνετελέσθη ἐκ τοῦ χοήματος τῶν ἀποικιῶν τῶν Ἀθηνῶν διὰ τῆς δαπάνης τοῦ μεγαλοῦ Κυβερνήτου Περικλέους.

Σήμερον ἡ Ἀκρόπολις εἶναι ἔρημος εἰκόων, ἀλλ' οἱ ὀλίγοι παραμένοντες κίονες ἀποκαλύπτουσι τὴν παρελθούσαν δόξαν αὐτῆς. Ὁ λόγος Ἑλγίνος ἀπαξ μετέφερεν εἰς Ἀγγλίαν 250 πόδας τεμαχίων τέχνης. Ἡ λεηλασία, ἥτις ἐγένετο ἐκ τῶν ἀρχαιολογικῶν θησαυρῶν τῆς Ἑλλάδος, τυγχάνει ἀπαράβλητος. Ῥωμαῖος τις κατακτητὴς, ἵνα πανηγυρίσῃ τὸν θρίαμβόν του, ἀπέστειλεν εἰς Ῥώμην 350 περίπου μεγάλα ἀμάξια πλήρη ἀγαλμάτων καὶ εἰκόνων, συνοδουμένα ὑπὸ 3000 ἀνδρῶν. Μεθ' ὅλην δὲ αὐτὴν τὴν κλοπὴν ἐκ τῆς ἀτυχοῦς ταύτης χώρας, τὸ Μουσεῖον τῶν Ἀθηνῶν περιεκλείει ἀναρίθμητα ἀγάλματα τῆς καλλονῆς τῆς τέχνης, δυνάμενον νὰ ὑποσκελίσῃ πάντα τὰ ἄλλα μουσεῖα τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Κατὰ τὰ τελευταῖα δύο ἔτη προσθήκαι ἀγαλμάτων νέα ἐγένοντο ἐκ τοῦ βυθοῦ τῶν Ἀντικυθήρων, διαφυλαχθέντων τελείως ὑπὸ τῆς ἄμμου κατὰ τῆς ἐπιρρείας τῶν κυμάτων. Οἱ ἐπισκέπται ἀποθαυμάζουσιν ἐπίσης τὴν συλλογὴν τοῦ Σχλίμαν, ἐν ᾗ κατοπιρίζεται ἡ πρώτη περίοδος, ἡ συγγενὴς τῇ Αἰγυπτιακῇ τέχνῃ.

Ἐνδιαφέρων ἐπίσης ἱερὸς χώρος εἶνε ὁ λόφος τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐνθα οἱ ἐξέχοντες δικασταὶ τῶν Ἀθηναίων συνεδρίαζον. Ὑπὸ τὸν πλῆτιον ἦμιον ἐλάμβανον χώραν αἱ διάφοροι δίκαι καὶ αἱ θανατικαὶ ἀποφάσεις αὐτῶν. Ἐνταῦθα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐξεφώνησε τὸν μέγαν αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους λόγον πρὸ τοῦ ἰδρυομένου ναοῦ τοῦ Ἀγνώστου Θεοῦ εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου κείται τὸ Ἀρχαῖον Βῆμα, ἐξ οὗ οἱ ῥήτορες ἄφινον πρὸς τὸν Δῆμον τοὺς λόγους των. Ἀξίζει τῷ ὄντι νὰ ἐπισκεφθῇ τις τὰς Ἀθήνας καὶ ἰδίως τὸ μέρος, ἐνθα ὁ Δημοσθένης ἐξεφώνει τοὺς λόγους του περὶ Στεφάνου καὶ Φιλίππου, πρὸ 2200 ἐτῶν. Ἐν ὅλῃ τῇ ῥητορικῇ παραμένει ἔτι ὁ διδάσκαλος καὶ δικαίως ἱστορικός τις ποιεῖται τὴν ἐξῆς διάκρισιν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Κικέρωνος.—Ὅταν ὁ Κικέρων ὁμίλει, τὸ πλῆθος ἔλεγε: Πόσον καλῶς ὁ μιλεῖ, ὅταν δὲ ὁμίλει ὁ Δημοσθένης, πάντες ἐξ ἄλλου ἔλεγον: Ἐμπρὸς νὰ πολεμήσω μεν κατὰ τοῦ Φιλίππου.—Τοῦ Δημοσθένους τὸ ὕψος ἦτο μᾶλλον δυνατὸν ἢ κοσμητικόν. Οὗτος σκοπὸν εἶχε διὰ τῶν λό-

γων του νὰ διεγερῃ, ὄχι βεβαίως μὲ σκοπὸν νὰ εὐχαριστήσῃ, ἀλλὰ τὴν γλώσσαν νὰ τὴν κάμῃ ἔργον. Καὶ τοῦτο φαίνεται ἐκ τῶν διασωθέντων μέχρις ἡμῶν λόγων του.

Ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Αἰγαίου Πελάγους μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ τοῦ λιμένος Πειραιῶς, ἐν ᾗ θέσει ἀναμφιβόλως ὁ Δημοσθένης ἄφινε τὸ πρῶτον τοὺς λόγους του πρὸς τὰ θορυβώδη κύματα, συνέλεξα μερικὸν χάλικας. Ἄν δύναιτο νὰ εἶπω ἂν μερικοὶ τούτων ἦσαν οἱ ἀφθονοῦς ψαύσαντες τὴν γλώσσαν του, ἀλλὰ θὰ εἶνε ἐξ ἀπατος ἐκ τῆς παραλλας ἐκείνης, εἰς ἣν κατήρχετο καὶ ἐδοκίμαζε τὸ ῥητορικὸν ῥῶ. Ἐλυλήθη ὅμως κατὰ πολὺ μὴ δυνατὸν νὰ βεβαιωθῶ ἐπακριβῶς περὶ τοῦ μέρους, ἐνθα ἔκειτο ἡ Ἀκαδημία, ἐν ᾗ οἱ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων συνητῶντο ἐν ταῖς διδασκαλίαις των. Οἱ φιλόσοφοι οὗτοι προσέδουκαν ἀκριβῶς τὴν ἔννοιαν ἐπὶ τοῦ κόσμου καὶ εἶχον δι' ἐλπίδος οὐ θὰ εὐρισκόν κη λὶ δά τινα τῆς πραγματικῆς θέσεως, ἐν ᾗ ἐδίδασκον. Ἀρχαῖα τις οἰκία ἴσται ἐπὶ ἀφύτου τμήματος γῆς, πέριξ τῆς ὁποίας οἱ περιπατηταὶ οὗτοι συνεζήτουν τὰ μεγάλα φιλοσοφικά. Ἐνευκλώτερον ἀπὸ τοῦ Βήματος νὰ ἀναπαραστήσῃ ἐν τῇ φαντασίᾳ τὸν Δημοσθένην ὁμιλοῦντα παρὰ τὸν Σωκράτην προβάλλοντα τὰς ἐρωτήσεις καὶ καταθέτοντα τὰς μεθόδους τῶν ἀποδεικτικῶν αὐτοῦ διδασκαλιῶν.

Περὶ τοὺς αὐτοὺς χώρους ἐπίσης ὑπάρχει τὸ ἀρχαῖον νεκροταφεῖον, ἐνῶ αἱ νεώτεροι ἀνασκαφαὶ ἔφερον εἰς φῶς ἀναριθμήτους τάφους μετὰ ἀριστοῦργημάτων γλυπτικῆς τέχνης. Μερικὰ ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα καὶ ἰδίως ὀδύρια ἀφῆθησαν πρὸς καλλωπισμὸν τοῦ νεκροταφείου μερικὰ δὲ μετεφέρθησαν εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Ἰγνη μέρους, εἰς ὃ ἔγραφον ὁ Ἡρόδοτος καὶ ὁ Θουκυδίδης τὴν ἱστορίαν των, δὲν εὐρίσκονται οὐδαμοῦ. Πλὴν τῶν ὑπολειμμάτων τῶν θεάτρων ἐπίσης οὐδαμοῦ ἄλλοθι δύναται νὰ ἀναμνησθῆς τῶν τραγωιδῶν τοῦ Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐρυπίδου ἢ τῶν κωμωδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους. Οὐτε δὲ ἡ θέσις τῆς Ζωγραφικῆς φαίνεται πον, ἐν ᾗ ὁ Παρθένος καὶ ὁ Ζεῦς ἐποίουν τὰ ἀριστοῦργήματά των, εἰ καὶ ἡ ἱστορία οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃ τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας των. Ἀφ' ἐτέρου δέ, ἐνῶ δὲν δύναται τις νὰ ὀρίσῃ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ὁ θεὸς Ὀμηρος ἔζησε καὶ ἔγραψε τὰ ἀθάνατα ποιήματά του, ἐν τούτοις ὁ περιηγητὴς δύναται νὰ ἴδῃ τὰ πεδία τῆς ἀτυχοῦς Τροίας καὶ νὰ ἀναμνησθῇ τῶν ἡρώων τῆς τε Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας.

Φυσικαὶ ἀποδείξεις τοῦ βίου τοῦ Ἀνκούργου καὶ Σόλωνος δὲν ὑπάρχουν, ἀλλ' οἱ νόμοι οὗς κατέθησαν τυγχάνουσιν ἡ κληρονομία τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ Σαλαμὶς παραμένει ἀκόμῃ διὰ τῆς ναυτικῆς νίκης τοῦ Θεμιστοκλέους, ἡ-

τις ἐπέπνευσε τὸν Περικλέα νὰ ἀπαγγεῖλῃ τοὺς ἀθανάτους αὐτοῦ λόγους ἐπὶ τῶν πεσόντων. Τὸ πεδῖον τοῦ Μαραθῶνος, τὸ ὁποῖον κατέταξε τὸν Μιλτιάδην μεταξὺ τῶν μεγαλειέτων στρατηγῶν παραμένει καὶ τοῦτο ἀμετάβλητον. Ἀπέχει τῶν Ἀθηνῶν περὶ τὰ 25 μίλλια, ὃ δὲ ὀπλίτης ὅστις ἐξηγυλιμένος ἔπεσε πρὸ τῶν συνδημοτῶν του ἐξαγγείλας τὸ ΝΕΝΙΚΗΚΑΜΕΝ ἐπηῆρξεν ἡ ἀφορμὴ, ὅπως ἰδρῦθῇ πρὸς ἀνάμνησιν καὶ ὁ Μαραθῶνιος δρόμος ἐν τοῖς ἀθλητικῶς Ἀγωνίσμασιν. Τῷ 1896 ὁ δρόμος οὗτος ἐνικήθη ὑπὸ Ἕλληνας, διανύσαντος τὸ ἀπὸ Μαραθῶνος μέχρι τοῦ Σταδίου διάστημα εἰς 2,45,00'.

Τὰ στενὰ τῶν Θερμοπυλῶν εἶνε ἐπίσης εὐδιάκριτα μετὰ τοῦ ἡρωϊσμοῦ τῶν 300 Σπαρτιατῶν ὑπὸ τὸν Λεωνίδα, θυσιασθέντων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος των. Ποτόχησαν μὲν νὰ σταματήσωσι τὰς στρατιάς τοῦ Ξέρξου, ἀλλὰ τίς δύναται νὰ καταμνησθῇ τὴν ἄξιαν καὶ ἀρετὴν τοῦ παραδείγματός των. Ἡ Κόρινθος, ὡς ἀρχαῖοθεν, ἴσται ὡς φρουρὸς τῆς Πελοποννήσου. Ἄλλ' ἤδη ἡ πόλις αὐτῆς διὰ τῆς διώρυγος συνδέει τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος μετὰ τοῦ κόλπου τῆς Κορίνθου, διατηρεῖ μικρὸν πληθυσμόν.

Ἡ Κόρινθος ἀναφέρει εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τὸ μέρος ὅπου ἔπαιξεν ἡ Ἑλλὰς κατὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καὶ δὲν εἶνε ἀρκετόν, οὐτὶ ἡ χώρα αὕτη ἐπηῆρξεν ἡ ἑστία τῆς πολιτείας καὶ ῥητορίας, τῆς ποιήσεως καὶ ἱστορίας, τῆς φιλολογίας, τῆς τέχνης καὶ τοῦ ἀθλητισμοῦ, ἀλλ' ἐπίσης ἐγένετο ἡ γέφυρα τῶν Ἀποστόλων. Εἰς τοὺς Κορινθίους ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔγραψε τὰς ἐπιστολάς του, ἐν αἷς ἡ ἀγάπη καθιεροῦτο ὡς τὸ πρῶτον καθῆκον πρὸς τὰς ἀρετάς, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπειθήθη ἀποκαλέσας ταύτην ἀμέγαν οἶκον τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Πᾶς δημοκράτης θὰ ἐξῆτι συγγνώμην διὰ τὸν πρὸς τὴν γῆν ταύτην σεβασμόν, ἥτις ἐνεβολίασε τὴν λέξιν ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ. Ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ ΔΗΜΟΣ (λαὸς) καὶ ΚΡΑΤΕΙΝ [διοικεῖν], ἥτοι κυβερνοῦσιν ἰδρυομένην ἐπὶ τῆς θελήσεως τοῦ λαοῦ. Ἐνόσφ δὲ αἱ Κυβερνήσεις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀναγνωρίζουσι τὴν πολιτὴν ὡς κυρίαρχον καὶ τὸν λαὸν ὡς πηγὴν τῆς πολιτικῆς δυνάμεως, τὸ χρέος καὶ ἡ ἀρετὴ τοῦ κόσμου ὅλου πρὸς τὴν Ἑλλάδα θὰ ἐπανεξάνῃ καὶ θὰ τιμᾶται. Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔδωκε μόνον εἰς τὸν κόσμον τὴν γλώσσαν τῆς ἀκαταπονήτου ἐκφράσεως τῆς ἰδέας τῆς Ἀδτιοδικήσεως, ἀλλ' ἀπέδειξε πρὸς τούτοις ἐμπραγματώως, ὅτι τυγχάνει ἡ μεγαλειότερα φιλοσοφία ἀνὰ ἐμπιστεύσει εἰς τὸν λαὸν τὴν διεύθυνσιν ὅλων τῶν δημοσίων ὑποθέσεων.»

ΑΠΟ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΜΟΥ

ΤΑΙΓΑΝΙΟΝ—ΡΟΣΤΟΒΙΟΝ

Ἡ κυρία Κόμη ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ της καὶ διατάχσασα, ἀμέσως ἔφερον ζῦθον καὶ διάφορα ὄρεκτικά, οὕτως ὥστε εἰτήθημεν εἰς συζήτησιν τῶν ἐνδιαφερόντων αὐτῆς πραγμάτων. Ἦθελε νὰ μάθῃ, ἂν ἀληθῶς ἐψυχολόγησα τὰ κατ'αὐτὴν καὶ τί ἐφρόνουν περὶ τοῦ ἀτόμου της. Δὲν ἐβράδυνα ὅμως ἐν ὀλίγοις νὰ τῆ εἰπῶ λεπτομερείας τινὰς καὶ ὅτι ἀληθῶς ἡ καλλιῆ της συνεβδίδιζεν ἐπὶ τινὰ χρόνον μετὰ τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ γοήτρου τοῦ βίου της, ὡς καὶ μετὰ τῆς καλῆς ἐκβάσεως τῶν ἐργασιῶν των, ἀλλ' ὅτι βράσκανος ὀφθαλμὸς καὶ διαβολικὴ μεσολάθρησις ἀνέτρεψαν τὴν τύχην της, ἐξ οὗ αἱ νόσοι καὶ αἱ ἀτυχίαι καὶ αἱ συνεχεῖς καταστροφαί. Ἐταράχθη, ὁμολογουμένως, ἀλλὰ καὶ προσεπέθηκα νὰ τὴν διασκεδάσω κάπως, διότι συνεκινεῖτο βαθέως εἰς τὰς λεπτομερείας, αἰτίνας ὅμως καθίσταν τὴν συνκαστροφὴν της πολὺ εὐχάριστον, διότι τῆ ἀληθείᾳ εἶνε εὐχαρὶς γυνὴ καὶ γελοῖσα, λησημονοῦσα εὐκόλως πάντα τὰ δεινὰ της, ἀπέναντι καλῆς καρδίας καὶ ὀλίγης διασκεδάσεως καὶ ἀναψυχῆς. Καὶ ὅντως, οὕτως ἐπλάσθη ὁ κόσμος, ἡ ἐλαχίστη παρηγορία ν' ἀνακουρίξῃ τὸ δεινότερον κακόν.

Τὸ ἐσπέρας μὰς εἶχε προσκαλέσει εἰς τὸ δεῖπνον μετὰ τοῦ κ. Πικαδόπουλου, τὴν δ' ἐπαύριον, παρὰ τὰς παρακλήσεις αὐτῆς καὶ ἄλλων φίλων, νὰ μείνω ἔτι εἰς Κέρτε, ἀπῆλθον ἀεροπλοικῶς διὰ τῆς Ἀζοφικῆς εἰς Ταϊγάνιον. Τὸ Κέρτε, ὡς εἶπομεν, κεῖται παρὰ τὸ στόμιον τοῦ πορθμοῦ τῆς Ἀζοφικῆς εἰς τὸν Κριμμέριον Βόσπορον καὶ διατρέχεται ὅλον τὸ μήκος ταύτης, ἵνα φθάσωμεν εἰς τὸ Ταϊγάνιον. Ἡ Ἀζοφικὴ, ὡς γνωστόν, ἀποτελεῖ ἐκτεταμένην, εὐλίμενον θάλασσαν, δίκην ἀπειρομεγέθους λίμνης, ἣν οἱ περιπλέοντες ὀρεῖλουσι νὰ προσέχωσι καὶ ἦτις κατὰ τὸν χειμῶνα, ἕνεκα τῶν ἀβασθῶν αὐτῆς ὑδάτων συνήθως πήγνυται ὑπὸ τοῦ πρώτου ἐπερχομένου δυνατοῦ ψύχους καὶ ὡς ἐκ τούτου τὰ πλοῖα πρὸ τοῦ χειμῶνος ἐξέρχονται ἐγκλίως ταύτης.

Εἶνε δὲ ἰδίως κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ φθινοπώρου ἐμπλεῖς φορητῶν πλοίων, μετακινούντων ἐκεῖ πρὸς φέρωσιν, ἰδίως εἰς Ταϊγάνιον καὶ Ροστόβιον, ἐγγὺς ἀλλήλων κειμένων.

Κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα, ἡ ἐξαγωγή τῶν σιτηρῶν γίνεται ἐκ τοῦ Νοβοροσσία, ἐξωθι τῆς Ἀζοφικῆς κειμένου, ἐνθα πρὸς τοῦτο ἔχουν κατασκευασθῆ κολοσιακὰ λιμενικὰ ἔργα.

Τὸ Ταϊγάνιον εἶνε μεγάλη, ὠραία καὶ γνωστὴ πόλις, ὡς ἐκ τοῦ ἐμπορίου τῶν σιτηρῶν, ὑπερδιεξάγει, ἀλλ' ἐσχάτως περιέπεσεν εἰς ἀφάνειαν, συγκεντρωθέντος σχεδὸν ὅλου τοῦ ἐμπορίου εἰς Ροστόβιον. Εἶνε ὠραία πόλις μὲ 52,

000 κατοίκους, ἔχει λιμένα στρατιωτικόν, πολὺ ὠραίας οἰκοδομίας, ὠραίους κήπους καὶ δένδρστοιχίας· ἀλλὰ τὰ πλεῖστα μέρη σχεδὸν ἔρημα καὶ νεκρά. Λύπην καὶ κατήφειαν προσεβνεί, ἰδίως τοῖς ξένοις, ἡ ἐπίσκεψις εἰς τὴν τέως ἀκαμάουσαν ταύτην πόλιν. Ἐνεκατεστάθην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ κ. Κωστάλα, συνδρομητοῦ τῆς «Φύσεως» ὅστις διατηρεῖ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκίματι ὠραῖον καφενεῖον καὶ ἐστιατόριον, μετὰ ξενοδοχείου τοῦ ὕπνου. Ὁ κ. Κωστάλας, σοβαρὸς καὶ καθηρῆς ἄνθρωπος, ἀπεγοητεύθη ἐκ τοῦ βίου καὶ τῶν ἐργασιῶν πλέον καὶ ἀρέσκειται μόνον νὰ παρίσταται ὡς θεατῆς καὶ ἐπισκέπτης ἐν τῷ καταστήματι του, ὅπου προσέρχονται πάντες οἱ ταξιδεύοντες ἐκεῖσε πλοῖαρχοι, ἐντόπιοι καὶ ξένοι καὶ νὰ συνομιλῇ περὶ παλαιῶν ἱστοριῶν μετ' αὐτῶν, οἱ δὲ ἀκούραστοι δύο υἱοὶ του, ὑπογραμμὸς ἐργασίας καὶ φιλοτιμίας, ἀκαμάτως ἐργάζονται εἰς τὰς ποικίλας ἐμπορικὰς ἐργασίας καὶ τὴν διατήρησιν καὶ ὑποστήρισιν τῆς ἐργασίας τοῦ πατρὸς των. Τὸ αὐτὸ ἐσπέρας μετὰ τὸ φαγητὸν ἐπεσκεψθῆν τὸν κ.

Α. Λασκαράτον, διάκονον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀνταποκριτὴν τῆς «Φύσεως», ὅστις ἐξεπλάγη ἰδὼν με τὸσον ἀπροσδοκῆτως καὶ ὅστις ἐπιμόνως μ' ἐκράτησε παρὰ τῆ οἰκογενείᾳ του, ὅπως ὁμοῦ πῶμεν τὸ τέτον· τὴν δ' ἐπαύριον, τῆ εὐγενῆ καὶ προθύμῳ συνοδίᾳ τούτου μετέβην εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ὀλίγων προϋχόντων ἐκεῖσε ὁμογενῶν μας, κ. κ. Π. Συνοδινῶ, Δ. Νεγρεπόντη, Θ. Σβορώνου, Μ. Μαυροκορδάτου, Ἰω. Κορέση, Ν. Νομικοῦ καὶ ἄλλων. Μετέβην κατὰ πρῶτον εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ κ. Π. Συνοδινῶ, διατελοῦντος καὶ προέδρου τῆς ἐκεῖσε Ἑλληνικ. κοινότητος, ὅστις παρὰ τὰς πολλὰς του ἀσχολίας εὐηρεστήθη εὐγενῶς νὰ μὰς δεχθῇ ἐν τοῖς ἰδιαιτέροις γραφείοις του, ἅμα τῆ προσαγωγῇ τῶν ἐπισκεπτηρίων μας. Εἶνε ἀνὴρ πενηκοντούτης, πλεον ἢ ἦττον αὐστηρῆς καὶ σοβαρῆς φρονηματικῆς καὶ ἀγαν ἐπικριτῆς τῶν Ἑλληνικῶν ὀλισθημάτων. Ἀφοῦ δὲ ἐχάρη ἐπὶ τῆ ἀφίξει μου καὶ με ἠρώτησε τινὰ περὶ τοῦ ταξιδίου μου καὶ τῆς Ἑλλάδος, τὸν ἠρώτησα καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην του περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων.

— Τίποτε δὲν γίνεται. Ὅλα κατὰ κρημνῶν πηγίνουσι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς παρατηρῶ, κύριε Πρίντζη, μοὶ λέγει μετὰ πικρίας. Οὐτε τὰ ἐσωτερικὰ διορθώνονται, ἀλλ' οὐτε καὶ εἰς τὰ ἔθνικα ζητήματα, οὐδεμίαν βελτίωσιν καὶ πρόοδον γίνεται. Δὲν βλέπετε, οἱ ἐχθροὶ μας τί κάμνουν καὶ πῶς προσοδεύουν, ἐνῶ οἱ πολιτικοὶ τῆς Ἑλλάδος τρώγονται εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ποταπὰ ζητήματα, ἐρίζουν ἐκάστοτε καὶ καταγίνονται μόνον τίς νὰ ρίψῃ τὸν ἄλλον ἐκ τῆς ἐξουσίας.

Ἦθέλησα νὰ δοκιμάσω τὴν φιλοπατρίαν του καὶ τὸν διέκοψα, λέγων αὐτῷ, ὅτι δὲν ἔ-

χουν τὰ πράγματα, ὅπως τὸσον ἀπαισιοδῶς φρονοῦν οἱ πλεῖστοι ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ ὅτι κατ' ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς σχετικῶς μετὰ τὰς δυνάμεις μας βελτιούμεθα, ἀφοῦ ὑπάρχει ἡ πραγματικὴ καὶ φαινομενικὴ πρόοδος καὶ ὅλοι οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὴν Ἑλλάδα ὁμολογοῦσι τοῦτο· ὅτε ὁ κύριος Συνοδινῶς, ἔτι ἀγανακτῶν, δὲν παρεδέχθη πρόοδον καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὰς λεπτομερείας μοὶ ἐπανέλαβε τὰ συνήθη τῆς συναλλαγῆς ὅντως λυπηρὰ ἀποτελέσματα καὶ τὴν ἐκ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν κομμάτων ἐπερχομένην ἐκάστοτε ἀνατρεπὴν τῆς ἐργασίας τῆς προκατόχου κυβερνήσεως.

Ἐξ οὗ παρετήρησα, ὅτι ὁ κ. Συνοδινῶς ἐμπνέεται ὑπὸ μεγάλων αἰσθημάτων καὶ ἀκραϊφνοῦς πατριωτισμοῦ καὶ ὅτι ἡ μεγάλη αὐστηρότης του δὲν τῷ ἐπιτρέπει νὰ παρακλουθῆσθ τὴν βραδείαν μὲν ἀλλ' ἀσφαλῆ παρατηρουμένην βαθμιαίαν πρόοδον τοῦ τόπου καὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς.

Εἶτα μετέβην εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Νεγρεπόντη, ὅστις ἀπουσίαζεν, εὐρομεν ὅμως τοὺς συνεργαζομένους μεγάλους καὶ ἀξιολόγους υἱοὺς αὐτοῦ, ἐξ ὧν ὁ μεγαλύτερος μὰς παρέσχε πολλὴν προθυμίαν καὶ εὐγενῆ περιποίησιν. Ἰστατο σχεδὸν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπισκέψεώς μας ὄρθιος, μὴ παύων νὰ μὰς ἐκδηλώνῃ τὴν μεγάλην χαρὰν ἐπὶ τῆ ἀνεπίστῳ ἀφίξει μας ἐκεῖ.

— Ἀναγινώσκω συχνὰ τὴν «Φύσιν», μὰς ἔλεγε, μοὶ ἀρέσκει πολὺ, διότι ἔχει ὠραία καὶ σοβαρὰ πράγματα, ἀλλὰ διασκεδάζω πολὺ μετὰ ταξιδιά σας, διότι τὰ περιγράφετε τὸσον φυσικῶς καὶ ὠραία, τώρα δὲ θὰ ἔχετε πολλὰ περιεργὰ καὶ καλὰ διὰ τὴν Ρωσίαν νὰ γράψετε.

— Ἄ! ναι, μάλιστα, περὶ Ταϊγάνιου, τῷ εἶπα, γελῶν, ὄντως θὰ ἰδῆτε πολλὰ καὶ τινὰ λυπηρὰ μάλιστα.

— Λυπηρὰ καὶ δικτὶ;

— Διότι κατήφεια ἐπικρατεῖ ἐδῶ παντοῦ καὶ δὲν εἶδον ἀκόμη οὐδένα εὐθυμον καὶ γελαστόν. Ὁ κ. Νεγρεπόντης τότε ἀπὸ καρδίας γελάσας, μοὶ εἶπεν ἀστεϊεῦόμενος:

— Μὰ τί, θὰ τὸ γράψετε καὶ τοῦτο;

— Δὲν ἠξέυρω. Ἰσως ὅμως, ἂν ἡ φορὰ τῆς γραφίδος μου τὸ φέρι ἐμπρὸς μου, καθ' ἣν ὠραν θέλω γράφει τὰς ἐντυπώσεις μου.

— Ἄ! μὰ σὰς παρακαλῶ, τότε...

— Τότε τὸ γυρίζω πάλιν εἰς τὸ σοβαρὸν καὶ τελειώνει τὸ ἀστεῖον.

Καὶ ἀποχαιρετήσαντες μετ' ὀλίγον τὸν κ. Νεγρεπόντην, μετέβην εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Θ. Σβορώνου. Ὁ κ. Σβορώνος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχε πολλὰς ἐπισκέψεις εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ περιεβάλλετο φαίνεται ἀπὸ σοβαρὰς ἐργασίας· μὰς παρεκάλεσε δὲ νὰ τὸν ἀνα-

μείνωμεν ὀλίγον. Μοὶ ἐφάνη ὅμως παρ' ἐλπίδα πολὺ εὐθυμος καὶ ζωηρὸς καὶ εἶπον κατ' ἐμαυτόν: Ἄιδου ἄνθρωπος, μετὰ τὸν ὅποτον θὰ ἀνταλλάξω ἐπὶ τέλους καὶ ὀλίγας φαιδρὰς ὁμιλίας.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ἰδιαιτέρα του συνομιλία μετὰ τῶν ἄλλων ἐπισκεπτῶν διήρκει πολὺ, ἀνεβάλωμεν τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην καὶ μετέβην μετὰ τοῦ εὐγενοῦς συνοδοῦ μου παρὰ τῆς κυρίας Καλομοίρα Νομικοῦ, παλαιᾶ συνδρομητρίξ τῆς «Φύσεως».

Ἡ κυρία Καλομοίρα Νομικοῦ, ἀξιόλογος χήρα γυνή, κατοικεῖ ἐν ὠραίᾳ μεγάλῃ ἰδιοκλήτῳ κατοικίᾳ, ἣν ὄντως ἐθαυμάσαμεν διὰ τὴν ἑλληνοπρεπῆ ἀρχιτεκτονικὴν της καὶ τὴν συνεχάρην ἐπὶ τούτῳ. Μὰς εἶπε δὲ, ὅτι τὴν ἐκτίσεν ὁ μακαρίτης σύζυγός της ἐπὶ τούτῳ δι' ἰδίαν ὄλως κατοικίαν.

Τῆ εἶπον, ὅτι εἶμαι ὁ διευθυντῆς τῆς «Φύσεως» ἐρχόμενος νὰ ἴδω καὶ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν Ρωσίαν, ὅτι ἐχρημάτισα ἐπὶ τινὰ καιρὸν, εἰς τὴν νεότητά μου μαθητῆς ἐν τῇ Γαλλικῇ σχολῇ ἐν τῇ πατρίδι της Θήρας, τῆ ἀνεφερα πολλοὺς γνωστοὺς της συγγενεῖς καὶ φίλους ὡς καὶ σύστασιν πρὸς αὐτὴν τοῦ κ. Σιγάλα ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἠύχαριστήθη τὸσον, ὥστε δὲν ἐξέσχε πλέον πῶς νὰ μὰς περιποιηθῇ ὅσον ἐνεστί καλεῖται. Μετέβην δὲ μετ' ὀλίγον, ὅπως ἐπισκεψθῶμεν καὶ τὸ πλησίον ἐκεῖ κείμενον κατὰστημά των, ἀλιουροποιίας, μακκαρανοποιίας καὶ διυροτοποιίας τὸ ὅποιον διευθύνει ὁ μεγαλύτερος ἐκ τῶν υἱῶν της, ὃν εὐρομεν ἐκεῖ μετὰ ζήλου καταγινόμενον καὶ ὅστις τυγχάνει νέος ἀξιόλογος, περιποιητικώτατος, ἀρκετὰ πεπαιδευμένος καὶ φιλοπρόοδος. Μὰς ἐκράτησε παρ' αὐτῷ ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν καὶ εἶτα μετέβην διὰ τὸ γεῦμα, διότι ἦτο ἡδὴ μεσημβρία. Εἰς τοῦ κ. Κωστάλα τὸ ξενοδοχεῖον εὐρίσκει τις ὄντως εὐχαρίστησιν καὶ ἀπόλαυσιν νὰ τρώγῃ τις ἐκεῖ, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι προστοιμάζει ἐκτακτὰ, πολὺ ὠραία καὶ ὄλως ἑλληνικὰ φαγητὰ, ἡ ποικιλία τῶν συνδαιτημονῶν καὶ τῶν προσερχομένων ἀφ' ἑτέρου ἐκεῖ ἀνθρώπων εἶνε τοιαύτη, ὥστε μεγάλως εὐχαριστεῖται πὰς ἰδίως ξένος προσερχόμενος ἐνταῦθα. Περιποίησις μοναδικὴ καὶ ἐξαιρετικὴ ἐπικρατεῖ πάντοτε ἐκ μέρους τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῆς διευθύνσεως.

Περὶ τὴν 4 μ. μετέβην πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Σβορώνου, ὃν εὐρον μόνον ἐν τῷ γραφείῳ του μετὰ τινος νέου ἐξαδέλφου του, ὅστις μολὶς με εἶδε, μοὶ ἔδωκε γνωριμίαν, ὅτι με ἔδλεπεν εἰς Ἀθήνας. Ὁ κ. Θ. Σβορώνος εἶνε ἄνθρωπος τῆς στιγμῆς, δηλαδὴ τῆς ὥρας, ὅπως κοινῶς λέγομεν. Τὸν εὐρίσκατε σύμφωνον μετὰ τὰς περιστάσεις, σοβαρὸν ἐν τῇ ἐργασίᾳ, αὐστηρὸν ἐν τῷ καθήκοντι, φιλοπαίγιμον ἐν ταῖς τερπναῖς συνκαστροφαῖς καὶ διαλεκτικώτατον μετὰ τῶ φίλων. Με ἠρώτησε πονηρῶς, πῶς

GUY DE MAUPASSANT

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Ο μακρινός περίπκτος της Κρουαζέτας επεκτείνεται παρά τὸ χεῖλος τῶν κυκλῶν ὑδάτων. Ἐκεῖ κάτω, δεξιά, τὸ Ἐστερέλ προχωρεῖ μακρὰν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ κλίνει τὴν θῆαν, σχηματίζον ὀρίζοντα διὰ τῆς ὠραίας μεσημβρινῆς σκηνογραφίας τῶν αἰχμηρῶν κορυφῶν του, πολλῶν καὶ ἰδιορρυθμῶν.

Ἀριστερῶθεν, αἱ νῆσοι τῆς Ἁγίας Μαργαρίτας καὶ τοῦ Ἁγίου Ὀνοράτου, πλαγιασμέναι εἰς τὰ ὕδατα, δεικνύουσι τὰς κεκαλυμμένους ὑπὸ τῶν ἐλατῶν πλευρᾶς των.

Καὶ ὅλον τὸ μῆκος τοῦ εὐρέως κόλπου, ὅλη ἡ γραμμὴ τῶν μεγάλων ὀρέων, τῶν ἀναπαυόμενων πέριξ τῶν Κανῶν, τὸ πλῆθος τῶν λευκῶν ἐπαύλειαν φκίνονται κοιμώμενα ὑπὸ τὸν ἥλιον. Μακρὰν φαίνονται οἱ καθαροὶ οἰκίσκοι, ἐσπαρμένοι ἐπὶ τῶν ὀρέων, ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἕως τοὺς πρόποδας, ποικίλλοντες διὰ λευκῶν, ὡς ἡ χιῶν, στιγμάτων, τὴν σκοτεινὴν πρασινάδα.

Οἱ πρὸς τὰ ὕδατα πλησιέστεροι ἔχουν ἀνοικτὰς τὰς κηκλίδας πρὸς τὸν εὐρὴν παράλιον δρόμον, τὸν ὅποιον λείχουσι τὰ ἥσυχα κυματίζοντα. Ἡρεμία, ἡσυχία. Εἶνε μία χλιαρὰ χειμωνιάτικη ἡμέρα, καθ' ἣν μετὰ δυσκολίας ἐρχεται ἀπὸ δροσερός. Ἄνωθεν δὲ τῶν τειχῶν τῶν κήπων ἐξέρχονται οἱ κλώνοι τῶν πορτοκαλεῶν καὶ κυτρεῶν πλήρεις χρυσοῦν καρπῶν. Κυρία δὲ μετὰ βῆμα βραδύ καὶ νοηλὴ περιφέρονται ἐπὶ τῆς ἀμμου τῆς λεωφόρου, ἀκολουθούμεναι ἀπὸ παιδία, κυλιόντα στεφάνους ἢ συνδιαλεγόμεναι μετὰ Κυρίου.

Νεαρά κυρία πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθε τῆς μικρᾶς καὶ χαριτωμένης οἰκίας τῆς, ἥς ἡ θύρα βλέπει πρὸς τὴν Κρουαζέταν. Ἰσταται μίαν στιγμὴν, διὰ νὰ ἴδῃ τοὺς περιπατητάς, μειδιᾶ καὶ προχωρεῖ διὰ βραδύματος κοπιώδους πρὸς ἓνα κενὸν κάθισμα βλέπον πρὸς τὴν θάλασσαν. Κάθεται ἀσθμικίνουσα, κουρασθεῖσα ἐκ τῶν εἰκοσιν αὐτῶν βημάτων. Τὸ ὄχρὸν πρόσωπόν τῆς ὁμοιάζει πρὸς νεκροῦ. Βῆχει καὶ φέρει εἰς τὰ χεῖλη τῆς τὰ διαφανῆ δάκτυλά τῆς, ὡς διὰ νὰ σταματήσῃ τοὺς κλονισμούς, ἐξ ὧν καταλαμβάνεται.

Παρατηρεῖ τὸν οὐρανὸν λάμποντα ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ πλήρη χελιδόνων, τὰς ἰδιοτρόπους κορυφὰς τοῦ Ἐστερέλ ἐκεῖ κάτω, καὶ παρὰ τοὺς πόδας τῆς τὴν θάλασσαν, γαλανὴν, ἡρεμὴν, ὠραίαν.

— ὦ! πόσον εἶμαι εὐτυχής!

Καὶ ὅμως γνωρίζει, ὅτι θ' ἀποθάνῃ, ὅτι δὲν θ' ἴδῃ τὴν ἐρχομένην ἀνοιξιν, ὅτι μετὰ ἓν ἔτος εἰς τὸν ἴδιον αὐτὸν περίπατον, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι ποῦ περνοῦν ἐμπρὸς τῆς θ' ἑλ-

θουν καὶ πάλιν ν' ἀναπνεύσουν τὸν χλιαρὸν ἀέρα τοῦ γλυκοῦ αὐτοῦ τόπου μετὰ τὰ παιδιὰ των, ὀλίγον τι μεγαλύτερα, μετὰ τὴν καρδίαν πάντοτε γεμάτην ἀπὸ ἐλπίδας τρυφερότητος καὶ εὐτυχίας, ἐνῶ εἰς τὸ βάθος ἐνὸς δρυϊνοῦ φερέτρου, ἡ πτωχὴ σὰρξ, ἥτις τῇ ἀπομένει ἀκόμη, θ' ἔχῃ σαπῆ καὶ μόνον τὰ ὀστά τῆς θ' ὑπάχουν, περιτετυλιγμένα ἀκόμη ἀπὸ τὴν μετὰ τὴν ἐσθῆτα, εἰς τὸ λευκὸν τῆς σάβανου!

Δὲν θ' ὑπάρχῃ πλέον. Διὰ τοὺς ἄλλους, ἡ ζωὴ θ' ἐξακολουθῆ, ἐνῶ δι' αὐτὴν θ' ἀσβεσθῆ. Δὲν θ' ὑπάρχῃ πλέον. Μειδιᾶ καὶ ἀναπνεύει, ὅσον ἡμπορεῖ διὰ τῶν ἀσθενῶν πνευμάτων τῆς, τὸν ἐκ τῶν κήπων μυρωμένον ἀέρα.

Καὶ ὄνειρεύεται

Ἄναμιμνήσκειται... Τὴν ὑπάνδρυσαν πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, μετὰ ἓνα εὐπατρίδην νορμανδόν. Ἦτο ἓνα δυνατὸ παιδί, παγωνοφόρον, ἀνθηρότατον, μετὰ ὄμους πλατεῖς, περιορισμένου πνεύματος καὶ εὐχαρίστου πάντοτε διαθέσεως.

Τοὺς ἠνωσαν, ἀποβλέποντες εἰς τὸ καλὸν καὶ ἀσφαλὲς μέλλον, λόγους οὓς ποτὲ δὲν ἠνόησεν ἡ δυστυχία. Εὐχαρίστως θ' ἔλεγεν αὐτῷ. Ἄλλ' εἶπε τὸ «ἀμέλιστα» διὰ μιᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ἵνα μὴ ἐναντιωθῆ εἰς τοὺς γονεῖς τῆς. Ἦτο μία πρσινή, εὐθυμὸς, εὐτυχὴς διὰ τὴν ζωὴν τῆς.

Ὁ σύζυγός τῆς τὴν ἔφερε εἰς τὸν νορμανδικὸν πύργον του, μέγα οἰκοδόμημα, περιβαλλόμενον ἀπὸ γηραιὰ δένδρα. Πλῆθος ὑψηλῶν ἐλατῶν ἐκρυσπε τὴν ὄρασιν ἐμπροσθεν. Δεξιά, δι' ἐνὸς χάσματος τῶν δένδρων, ἐφαίνετο ὀλόκληρος ἡ γυμνὴ πεδιάς μέχρι τῶν ἀπωτέρων ἐπαύλειων. Δρομίσκος δὲ διερχόμενος πρὸ τοῦ περιβόλου, ὁδηγεῖ πρὸς τὴν μεγάλην ὁδόν, ἀπέχουσαν τρία χιλιόμετρα.

ὦ! ἐνεθυμῆτο τὰ πάντα, τὴν ἀφίξιν τῆς, τὴν πρώτην ἡμέραν εἰς τὴν νέαν τῆς κατοικίαν καὶ κατόπιν τὴν ἐρημικὴν ζωὴν τῆς.

Ὅταν κατῆλθε τῆς ἀμάξης παρετήρησε τὴν γηραιὴν ταύτην οἰκίαν καὶ ἀνέκραξε γελῶσα: — Ἄ! δὲν εἶνε καὶ εὐχάριστος!

Ὁ δὲ σύζυγός τῆς, γελάσας καὶ αὐτός, προσέθηκεν:

— Καλὰ! θ' ἴδῃς. Ἐγὼ τουλάχιστον ποτέ μου δὲν θ' βρεθῶ.

Κατ' ἀρχὰς ἐνησχολήθη νὰ τακτοποιήσῃ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ οἴκου, ἐργασίᾳ διακρέτασα πλέον τοῦ μηνός. Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, μετὰ ἐργασίας ἀσημάντους μετὰ τὰς ὁποίας τουλάχιστον ἀπασχολεῖτο κάπως. Οὕτως ἐμάνθανε τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σπουδαιότητα καὶ τῶν μικροτέρων πραγμάτων τῆς ζωῆς. Τὸ θέρος μετέβη εἰς τοὺς ἀγρούς διὰ νὰ ἴδῃ τὸν θερισμὸν καὶ ὅπου ἡ παιδρότης τοῦ ἡλίου διετήρηε τὴν φαιδρότητα τῆς καρδίας. Τὸ φθινόπωρον ἐφθασεν, ὁ δὲ σύζυγός τῆς ἤρ-

χισε νὰ θηρεύῃ. Ἐξήρχετο τὴν πρώτην μετὰ τοὺς δύο σκύλους του, τὸν Μεδῶρ καὶ τὴν Μέρζα. Τότε ἐκείνη ἔμενε μόνη, χωρὶς ὅμως νὰ θλίβεται ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἐρρίκου, ἂν καὶ τὸν ἠγάπα.

Ὅταν ἐπέστρεφον, μόνον οἱ κύνες ἀπερρόφουν ὅλην τὴν τρυφερότητά τῆς. Ἐφρόντιζε δι' αὐτοὺς καθ' ἑσπέραν μετὰ μητρικὴν ἀφυσίωσιν, τοὺς ἐθώπευε διηνεκῶς, τοῖς ἐδίδοε χίλια μικρὰ χαϊδευτικὰ ὀνόματα, τὰ ὅποια ποτὲ δὲν ἐσυλλογίσθη νὰ μεταχειρισθῆ καὶ διὰ τὸν σύζυγόν τῆς. Ἐκεῖνος τῇ διηγείτο τὰ τοῦ κυνηγίου του, περιέγραφε τὰ μέρη, ὅπου συνήντα τὰς πέρδικας, ἐξέφραζε τὴν ἐκπληξίν του, διότι δὲν συνήντα λαγούς καὶ τέλος ὅλα τὰ μικροπεισόδια τῆς ἐκδρομῆς του.

Ὁ χειμὼν ἤδη ἦλθεν, ὁ νορμανδικὸς χειμὼν, ψυχρὸς καὶ βροχερός. Αἱ ἀτελεύτητοι ραγδαῖαι βροχαὶ ἐπιπτον ἐπὶ τῶν πλακῶν τῆς μεγάλης γωνιώδους στέγης. Οἱ δρόμοι ὁμοιάζον πρὸς ποταμοὺς βορβορώδεις, ἡ δὲ ἐξοχὴ ὅλη πρὸς λίμνην βρωμεράν. Καὶ δὲν ἠκούετο οὐδεὶς θόρυβος ἐκτὸς τοῦ πίπτοντος ὕδατος καὶ δὲν ἔβλεπον οὐδὲν ἄλλο ἐκτὸς τῶν περιπταμένων κοράκων, οἵτινες ἀνελίσσοντο εἰς μαῦρον σύννεφον, καταπίπτον εἰς τινὰ ἀγρὸν καὶ εἶτα ἔφευγον.

Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν ἡ στρατιὰ τῶν μαῦρων αὐτῶν ὀρνέων ἤρχετο νὰ κοιτασθῶσιν ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν φηγῶν, ἀριστερῶθεν τοῦ πύργου, ἐκβάλλοντα ἐκκωρωτικὰς κραυγὰς. Ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν ἐπετεύγιζον ἀπὸ κορυφῆς εἰς κορυφὴν, ἐνόμιζε τις ὅτι ἐκτυπῶντο, ἐκρωζον, καὶ παρουσιάζον ἐντὸς τῶν φαῖων κλαδωμάτων μυστηριώδη τινὰ κίνησιν.

Ἐκείνη παρετήρηε τὸ θέαμα καθ' ἐκάστην ἑσπέραν, μετὰ τὴν καρδίαν συνεσιγμένην, κατελημμένη ὑπὸ τῆς πεινθίμου μελαγχολίας, τῆς πιπτούσης νυκτὸς ἐπὶ τῶν ἐρήμων γαιῶν.

Κατόπιν ἐσήμανε διὰ νὰ τῆς φέρουν τὴν λυχνίαν καὶ ἐπλησίαζε πρὸς τὸ πῦρ. Ἐκαίε σωρούς ξύλων, χωρὶς νὰ κατορθῶν νὰ θερμάνῃ τὰ ἀτελεύτητα μέρη τῆς ἐπαύλειος, πάντοτε κατελημμένα ὑπὸ τῆς ὑγρασίας. Ἦσθάνετο ψῦχος καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, πανταχοῦ, εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κοιτῶνα τῆς. Ἐνόμιζε πλέον ὅτι τὸ ψῦχος ἐβῆκε μέχρι τῶν ὀστέων τῆς. Ὁ δὲ σύζυγός τῆς ἤρχετο μόνον διὰ νὰ γευματίσῃ, διότι ἀκαταπαύστως ἐθήρευε ἡ ἡσυχολαίᾳ εἰς τὰς σποράς, τὰς ὀργώσεις καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς ἐξοχῆς. Εἰσῆρχετο πλήρως βορβορού ἀλλὰ περιχαρῆς, κροτῶν τὰς χεῖρας καὶ ἀνακραζῶν:

— Τί ἄθλιος καιρός.

Ἦ ἄλλοτε:

— Εἶνε καλὸν νὰ ἔχῃ κανεὶς φωτιά!

Ἦτο εὐτυχής, ὑγιής, ἀνευ ἐπιθυμιῶν καὶ πόθων, μὴ ὄνειρεύμενος ἄλλο τι ἐκτὸς τῆς

ἀπλῆς αὐτῆς ζωῆς, τῆς ὑγιούς καὶ ἡσύχου.

Τὸν Δεκέμβριον, ὅταν ἐφθασαν καὶ αἱ χιῶνες, ἐκείνη ὑπέφερεν τοσοῦτον ἐκ τοῦ παγωμένου ἀέρος τοῦ πύργου, τοῦ παλαιοῦ αὐτοῦ πύργου, ὅστις ἐφκίνετο, ὅτι ἐπάγωσε μετὰ τοὺς αἰῶνας, καθὼς οἱ ἄνθρωποι μετὰ τὸν χρόνον, ὡστε ἐσπέαν τινὰ ἠρώτησε τὸν σύζυγόν τῆς.

— Κύτταζε λοιπὸν, Ἐρρίκε, ἔπρεπε νὰ βάλωμεν ἐδῶ μέσα ἓνα θερμαγωγόν. Μετὰ αὐτὸν τουλάχιστον θ' ἐξηρκάνοντο οἱ τοῖχοι. Σὲ βεβαιῶ, ὅτι ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ δὲν εἶμπορῶ νὰ ζεσταθῶ.

Ἐκεῖνος ἔμεινε κατ' ἀρχὰς ἐμβρόντητος μετὰ τὴν παράλογον αὐτὴν ἰδέαν, νὰ ἐγκαταστήσῃ θερμαγωγόν εἰς τὴν ἐπαυλίαν του. Τῷ ἐφαίνετο φυσικώτερον νὰ βάλῃ εἰς τοὺς σκύλους του τραπεζοστρακεῖν. Κατόπιν, μετὰ ὅλην τὴν δύναμίν του, ἐβγαλε φοβερὸν γέλωτα, ἐπαναλαμβάνων:

— Θερμαγωγόν, ἐδῶ; Θερμαγωγόν! χὰ! χὰ! χὰ! Τί νόστιμη ἀστείότης!

Ἐκείνη ἐπέμεινε:

— Σοῦ ὀρκίζομαι, φίλε μου, ὅτι παγῶνω. Σὺ δὲν τὸ ἐννοεῖς, διότι κινεῖσαι πάντοτε, ἐνῶ ἐγὼ κρυῶνω.

Γελῶν πάντοτε, ἀπεκρίθη!

— Πούρ! Ἄλλως τε τοῦτο εἶνε καλὸν διὰ τὴν υγείαν. Θὰ ὑποφέρῃς, ὅσον εἶμπο; εἰς καλλίτερα. Δὲν εἶμεθα, διάβολε, Παρισίνοί, διὰ νὰ ζῶμεν οὕτω. Ἐπειτα νὰ ἡ ἀνοιξίς, ὅπου καὶ ἂν εἶνε, ἐφθασε.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰανουαρίου, μεγάλην δυστυχίαν τὴν ἐπληξεν. Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς ἀπέθανον, ἐκ τυχερίου δυστυχήματος τῆς ἀμάξης καὶ ἦλθεν εἰς Παρισίους διὰ τὴν κηδείαν. Ἐπὶ ἐξ περίπου μῆνας μόνον ἡ θλιψὴ αὐτὴ κατεῖχε τὸ πνευμά τῆς.

Ἡ γλυκύτης τῶν ὠραίων ἡμερῶν τὴν ἀφύπνισε καὶ τὴν ἀφῆκε ζῶσαν ἐν ἠλιβερᾷ ἀτονίᾳ, μέχρι τοῦ φθινοπώρου.

Ὅταν ἐπανῆλθον τὰ ψύχη, ἠτένισε διὰ πρώτην φοράν τὸ σκοτεινὸν μέλλον.

Τί θ' ἔκαμνε; Τίποτε! Τί θ' ἀσυνέβαινε εἰς τὸ μέλλον; Τίποτε. Ποία ἐλπίς, ποία προσδοκία ἠδύναντο νὰ ἀναζωογονήσωσι τὴν καρδίαν τῆς; Οὐδεμία. Εἰς ἰατρὸς ὁ ὅποιος τὴν ἐξήτασεν, ἀπεφάνθη, ὅτι δὲν θ' ἔκαμνε ποτὲ παιδί.

Τὸ ψῦχος, τραχύτερον καὶ διαπερασιώτερον τοῦ προηγουμένου ἔτους, τὴν ἔκαμνε νὰ ὑποφέρῃ ἀενάως. Διηνεκῶς ἐκράτει τὰς χεῖρας τῆς ἐπὶ τῶν μεγάλων φλογῶν τὸ σπινθηρίζον πῦρ ἔκαίε τὸ πρόσωπόν τῆς, ἀλλὰ παγωμένος ἀπὸ ἐνόμιζεν, ὅτι ὠλίσθαινε εἰς τὰ νῶτα τῆς καὶ ὅτι εἰσέδυνε εἰς τὰ ἐνδύματα καὶ τὰς σάρκας τῆς καὶ ἔτρεμεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἀναρρήματα ρεύματα ὑπῆρχον

εις όλα τα διαμερίσματα, ρεύματα ζωτανά, υπουλα, πείσματα, ως έχθροι. Τα συνήντα ανά πᾶσαν στιγμήν καὶ τὴν ἐπάγωναν ἀνάως πότε εἰς τὸ πρόσωπον, πότε εἰς τὸ στήθος, πότε εἰς τὰς χεῖρας, ἄλλοτε εἰς τὸν λαιμόν, διὰ τῆς δολίου καὶ παγερῆς πνοῆς των.

Ὡμίλησε καὶ πάλιν περὶ τοῦ θερμαγωγῶ, ἀλλ' ὁ σύζυγός της τὴν ἤκουεν, ὡς νὰ τῶν ἐξήτει τὴν σελήνην. Ἡ ἐγκατάστασις τοιοῦτου πράγματος εἰς τὸν ἐξοχικὸν οἶκον του, τῷ ἐφαινετο τόσο ἀδύνατος, ὅσον καὶ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου.

Ἡμέραν τινά, εὐρεθεὶς εἰς τὴν Ρουένην δι' ὑποθέσεις του, ἠγόρασε καὶ ἔφερεν εἰς τὴν σύζυγόν του μικρὰν θερμάστραν χαλκίνην τὴν ὁποίαν, γελῶν, ἀπεκάλει ἀκινήτων θερμαγωγῶν καὶ τὴν ἐβεβαίωσε ὅτι αὕτη ἤρκει διὰ νὰ μὴ κρυώη πλέον.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου ἠσθάνθη ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ζῆ οὕτω καὶ μίαν ἐσπέραν, ἐνῶ ἔτρωγον, εἶπε δειλῶς:

— Φίλε μου, δὲν πηγαίνομεν καὶ μεῖς εἰς τὸ Παρίσι, μία - δύο ἐβδομάδες;

Ἐκεῖνος κατάπληκτος ἀνέκραξε:

— Εἰς τὸ Παρίσι; τὸ Παρίσι; Ἀλλὰ τί νὰ κάνωμε; Θεὸς φυλάξοι! Ὁχι! Ἐμεθεα πολὺ καλὰ ἐδῶ εἰς τὸ σπιτάκι μας. Τί παράξενες ἰδέες ποῦ σ' ἐρχονται κάποτε!

Ἡ δυστυχὴς ἐτραύλισε:

— Αὐτὸ θὰ μᾶς διασκεδάσῃ ὀλίγον.

— Καὶ τί σοῦ χρειάζεται νὰ διασκεδάσῃς; Θεάτρα, ἐπερίδες καὶ γεύματα; Ἀλλὰ, νομίζω, ἐγνώριζες πολὺ καλὰ, ὅτι ἐδῶ δὲν θὰ ἐδοκιμάζαμε ποτέ αὐτοῦ τοῦ εἶδους διασκεδάσεις!

Ἐνόησε κάποιον ἐπίπληξιν εἰς τοὺς λόγους τούτους καὶ τὸν τόνον δι' οὐ ἐλέγησαν. Ἐσιώπησε. Ἦτο δειλὴ καὶ γλυκεῖα ἄνευ ἐξεγέρσεων καὶ θελήσεων.

Τὸν Ἰκνουάριον τὰ ψύχη ἐπανήλθον δριμύτατα καὶ μετ' ὀλίγον ἡ χιῶν ἐκάλυψε τὴν γῆν.

Ἐνα βράδυ, καθὼς περτεῖται τὸ μεγάλο μαῦρο σύννεφο τῶν περιπταμένων κυράκων πέριξ τῶν δένδρων, ἤρχισε, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ κλαίῃ.

Ὁ σύζυγός της ἔτυχε νὰ εἰσέλθῃ τὴν στιγμήν ἐκείνην τὴν εἶδε καὶ ἐκπληκτος τὴν ἠρώτησε:

— Τί ἔχεις λοιπόν;

Ἦτο εὐτυχὴς αὐτός, καθ' ὀλοκληρίαν εὐτυχής, οὐδέποτε ὄνειρευθεὶς ἄλλας ἡδονάς, ἄλλην ζωὴν, ἐκτὸς ἐκείνης, ἣν διῆγεν. Ἐγεννήθη εἰς αὐτὸν τὸν μελαγχολικὸν τόπον καὶ ἐκεῖ ἐμεγάλωσεν. Ἦτο καλὰ εἰς τὸν τόπον του, εὗρισκε καλὴν τὴν ἄνεσιν αὐτὴν τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος.

Δενήνοει ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιθυμήσῃ τὴν ποικιλίαν ἐν τῇ ζωῇ καὶ νὰ διψᾷ διαφόρους

τέρψεις. Δὲν ἤνθει ὅτι, ὑπάρχουσιν φύσεις, μὴ δυνάμεναι νὰ ζῶσι καὶ κατὰ τὰς τέσσαρας ἐποχὰς εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. Ἐφαίνετο, ὅτι δὲν ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ ἀνοιξίς, τὸ θέρος, τὸ φθινόπωρον καὶ ὁ χειμὼν ἔχουν, διὰ τοὺς περισσοτέρους ἀνθρώπους νέας ἡδονάς εἰς νέους τόπους.

Ἐκείνη δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκριθῇ τι καὶ σφογγίσασα ζωηρῶς τοὺς ὀφθαλμούς της, ἐψιθύρισεν ἐπτοσημένη:

— Εἶμαι... εἶμαι... ὀλίγον λυπημένη... ἐβαρέθηκα ὀλίγον...

Ἀλλὰ κάποιος φόβος τὴν ἐκράτησε καὶ ἀποτόμως ἐξηκολούθησε δικαιολογουμένη:

— Καὶ ἔπειτα... κρυ... κρυώνω ὀλίγον... Με τὴν λέξιν αὐτὴν ἐσιώπησε.

— Ἄ! μάλιστα... πάντοτε ἐκείνη ἡ ἰδέα τοῦ θερμαγωγῶ. Ἀλλὰ, διάβουλε, δὲν σ' ἔπιασε οὔτε ἓνα συνάχι, ἀφ' ὅτου ἤλθες ἐδῶ!

Ἡ νύξ ἐπῆλθεν. Ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, διότι εἶχεν ἰδιαίτερον, καὶ ἐπλάγιασε. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ἠθιόταντο ψυχῶς. Ἐσκέπτετο:

— Αὐτὸ θὰ γίνεταί πάντοτε, αὕτη θὰ εἴναι ἡ ζωὴ μου πάντοτε, ἕως ὅτου ἀποθάνω.

Καὶ ἐσκέφθη τὸν σύζυγόν της. Πῶς ἠδυνήθη νὰ τῆς εἶπῃ αὐτὰς τὰς λέξεις:

— Δὲν σ' ἔπιασε οὔτε ἓνα συνάχι ἀφ' ὅτου ἤλθες ἐδῶ.

Ἐπρεπε λοιπὸν ν' ἀρρωστήσῃ, νὰ βήχῃ διὰ νὰ γίνῃ φανερόν, ὅτι ὑποφέρει.

Καὶ μία ἀγανάκτησις τὴν ἐκυρίευσε. Ἐπρεπε νὰ ἀρρωστήσῃ. Τότε θὰ τὴν ἐλυπεῖτο ἀνεπιθύμως. Ἐ! λοιπὸν θὰ ἠσθένει! Τὴν ἤθελε λοιπὸν ἀρρωστή. Ἐπρεπε νὰ καλέσουν τὸν ἰατρόν. Θὰ ἐβλεπεν ὁ σύζυγός της... θὰ ἐβλεπε..

Ἐσηκώθη γυμνόπους καὶ μίαν παιδικὴν σκέψιν τὴν ἔκαμε νὰ γελάσῃ.

— Θέλω ἓνα θερμαγωγὸν καὶ θὰ τὸν ἔχω. Θὰ ἀρρωστήσω τόσο, ὥστε νὰ ἀπορραίσῃ ἀμέσως νὰ τὸν φέρῃ.

Καὶ ἐκάθησε σχεδὸν γυμνὴ ἐπὶ τινος καθίσματος. Ἐπερίμενε μίαν, δύο ὥρας. Ἐπάγωνε, ἀλλὰ δὲν κατελαμβάνετο ὑπὸ κακτροῦς. Τότε ἀπεράσισε κάτι φοβερότερον.

Ἐξῆλθε τοῦ δωματίου της ἀθρόβως, κατῆλθε τὴν κλίμακα καὶ ἀνοίξε τὴν θύραν τοῦ κήπου.

Ἡ γῆ, σκεπασμένη ἀπὸ χιῶνα, ἐφαίνετο ὡς νεκρά. Ἐπροχώρησεν ἀποτόμως καὶ ἐθύθισε τὸ γυμνὸν πόδα της εἰς τὴν ἐλαφρὰν καὶ λευκὴν αὐτὴν μάζαν. Ἐν αἰσθημα ψύχους, ἀλγεῖνόν ὡς τραῦμα, ἀνῆλθε μέχρι τῆς καρδίας της. Ἐν τούτοις ἐθύθισε καὶ τὸν ἕτερον πόδα καὶ ἤρχισε βραδέως νὰ κατέρχεται τὰς βαθμίδας. Ἐπειτα ἐπροχώρησε, πρὸς τὸν λαιμῶνα, δικαιωθήσασα.

— Θὰ προχωρήσω ἕως τὰ ἔλατα.

Ἐβάδιζε μὲ μικρὰ βήματα. ἀσθμαίνουσα, καὶ συνταρασσομένη, ὄσκις ὁ γυμνὸς της ποῦς ἐβυθίζετο εἰς τὴν χιῶνα.

Ἠγγίσε διὰ τῆς χειρὸς της τὸ πρῶτον ἔλατον, διὰ νὰ πεισθῇ καὶ αὕτη ἡ ἰδέα, ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸν σκοπὸν της καὶ εἶτα ἐπέστρεψε. Δύο-τρὴς φηράς, ὀλίγου δεῖν, ἐπίπτε, τόσο ἦτο αἰμωδιασμένη καὶ ἐξηθενημένη. Καὶ ὅμως, πρὶν εἰσελθῆ, ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς παγωμένης χιῶνος καὶ μάλιστα διὰ τὰ μυχίων ἔτριψε τὸ στήθος της.

Κατόπιν εἰσῆλθε καὶ ἐπλάγιασε. Μετὰ παρέλευσιν ὥρας τῆ ἐφάνη ὅτι εἶχεν εἰς τὸν λαιμόν της μυρμηκοφωλεάν. Ἀλλοὶ δὲ μύρμηκες, ὅτι ἔτρεχον εἰς ὅλο τὸ σῶμα της. Ἐν τούτοις ἐκοιμήθη.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἔβηξε καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ σηκωθῇ... Ἐπαθε περιπνευμονίαν. Παρελήθει καὶ διηνεκῶς ἐζήτηε τὸν θερμαγωγόν, ὁ δὲ ἰατρός ἀπήτησε νὰ ἐγκαταστήσῃ τοῦτον. Ὁ Ἐρρίκος τὸ ἀπεράσισε, ἀλλὰ μὲ ἀντιπάθε αὐτὸν καὶ ὄργην.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ θερμαυθῇ. Οἱ πνεύμονες, βαθέως προσβληθέντες, ἐδίδον ἀνησυχίας διὰ τὴν ζωὴν της.

— Ἐὰν μείνῃ ἐδῶ, μὲ τὸ πρῶτον ψυχῶς δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον, εἶπεν ὁ ἰατρός.

Τὴν ἀπέστειλαν λοιπὸν εἰς τὰ Μεσημβρινὰ κλίματα. Ἦλθεν εἰς τὰς Κάννας. Ἐγνώρισε τὸν ἥλιον, ἠγάπησε τὴν θάλασσαν, τὸν ἀέρα τῶν ἀθισμένων πορτοκαλεῶν.

Ἀλλ' ἔζη, ἦδη, μὲ τὸν φόβον μήπως θεραπυθῇ, μὲ τὸν φόβον τῶν μακρινῶν καὶ μονοτόνων χειμῶνων τῆς Νορμανδίας. Καὶ εὐθὺς μόλις ἠσθάνετο ἐκαυτὴν ἐπὶ τὸ καλλίτερον, ἦλιος, τὴν νύκτα, τὸ παράθυρόν της, σκεπτομένη τὰ γλυκύτατα τῆς Μεσογείου παράλι.

Ἦδη πρόκειται ν' ἀποθάνῃ. Τὸ γνωρίζει καὶ εἶνε εὐτυχής. Ἀνοίγει ἐφημερίδα, ἣν ποτὲ δὲν ἔνοιξε ἀεὶ ἀνγκινώσκει τὴν ἐπιπερακλίδα ταύτην.

«Αἱ πρῶται ἐν Παρισίοις χιῶνες». Τότε φρίσσει καὶ κατόπιν γελά. Παρτηρεῖ ἐκεῖ κάτω τὸ ὑψούμενον Ἐστερέλ, τὸ ὅποσον σιγά, σιγά κοκκινίζει ἀπὸ τὸν δύοντα ἥλιον. Παρτηρεῖ τὸν ἄπειρον κυανῶν θάλλον καὶ ἐγείρεται. Κατόπιν ἐπιστρέφει μὲ βραδέα βήματα, ἰσταμένη μόνον, ἵνα βιάσῃ, διότι ἔμεινε πολὺ ἀργὰ ἐξω καὶ αἰσθάνεται τὸ ψυχῶς, ὀλίγον ψυχῶς.

Εὗρισκε εἰς τὴν οἰκίαν της μίαν ἐπιστολὴν τοῦ συζύγου της. Τὴν ἀνοίγει, πάντοτε γελῶσα, καὶ ἀνγκινώσκει.

«Ἀγαπητὴ μου φίλη, ἠελπίζω ὅτι θὰ εἶσαι πολὺ καλὰ, καὶ ὅτι δὲν θὰ πῶθῃς τὸν ὥρτιον μας τόπον. Πρὸ ὀλίγου μᾶς ἐπεσκέφθη καλὴ παγωνιά, πράγματι»

λος βεβαίως τῆς χιῶνος. Ἐγὼ λατρεύω αὐτὸν τὸν καιρὸν καὶ, ἔννοε, ὅτι πολὺ ὀλίγον σκέπτομαι νὰ ἀνάψω τὸν κατηραμένον θερμαγωγόν σου...»

Ἐπαυσε ν' ἀνγκινώσκει, πνευτοχῆς ἐπὶ τῆς ἰδέας, ὅτι ἔχει κάτω, ἐκεῖ, τὸν θερμαγωγόν της. Ἡ δεξιὰ της χεῖρ, κρατοῦσα τὴν ἐπιστολὴν, πίπτει ἡσύχως ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἐνῶ φέρει ἐπὶ τοῦ στόματός της τὴν ἕτεραν, καὶ ἵνα καταστείλῃ τὸν πείσμανα βῆχα, ὅστις ταράσσει τὸ ἀπαλὸν στήθος της.

AN.—PIPIN.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΙΛΩΦ ΚΗΔΕΙΑ

Τὸ πάλα εἰς τὴν Αἴγυπτον ἔθιμο ἐπεκράτει ὅταν κανένα μὲ πομπὴ ἐπρόκειτο νὰ θάνοιν, ἐμίσθωναν γυναῖκες νὰ τὸν κλάνοιν.

Σὲ μὰ κηδεῖα τὸ λοιπὸν ἐνὸς ἀριστοκρατῆ, πληθὸς γυναῖκες ἀπ' αὐταῖς μ' ἀλλαλαγμὸ καὶ [θρηνο

συνόδευον τὸν πλοῦσιο ἐκεῖνο, ἀπὸ τὴν πρόσκαιρο ζωὴ, στοῦ τάφου τῆ γαλήνης.

Φρονῶν πῶς εἶνε τῆς καρδιάς, συγγενικοί, οἱ [θρηνο

τῶν γυναικῶν ἐκεῖνοι, γέροντας ξένος, ἔρωτᾷ — Ἀκούοι' ἐπιθυμεῖτε εἰς τὴ ζωὴ τὸν προσφιλῆ νεκρὸν σας νὰ ἰδῆτε; Ἐγὼ μαι θαυματοποιός, μ' ἐξορκισμὸς θ' [ἀρχίσω

καὶ θὰ τὸν ἀναστήσω.

— «Πατέρα! φώναξαν, ἀγαθὰ ποῦ ἡ φτωχὰς θὰ ἰδοῦμε!

μόνο μὲ χάρι, γέροντα ἀκόμη σοῦ ζητοῦμε; μὰ ἐβδομάδα στὴ ζωὴ ἂν εἶνε; μὲ τὴν ἄλλη ἄς ἀποθάνῃ πάλι.

Ἐφέλιμο δὲν ἔκαμε εἰς τὴν ζωὴν τοῦ προῦμου, καὶ δὲν πιστεύομε ποτὲ κ' εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κἀνῃ ἐν ᾧ ἂν ἀποθάνῃ,

πάλι θὰ μᾶς πληρώσουνε ν' ἀρχίσωμε τὸ κλῆμα»

* Ὑπάρχουν πλοῦσιοι πολλοί, ποῦ μόνον ἡ κηδεῖα των εἰς κἄν ὀφελεῖ.

II. Ἄ. Ἀξιώτης

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— 'Ο μικρός Μικὸς ἐπῆγε μὲ τὸν πατέρα του εἰς τὸ καφενεῖον ὅπου ἤκουσε νὰ παραγγέλλῃ εἰς τὸ παιδί ὁ πατήρ του ἕνα καφέ πολὺ βαρύν.
— Μὰ πῶς θὰ τὸν υἰκώσῃ, ἀφοῦ θὰ εἶνε πολὺ βαρὺς; ἐρωτᾷ αὐτόν.

— Βλέπεις αὐτὸν τὸν καλοενδεδυμένον κύριον; εἶνε τρελλός.
— 'Ὡ! τὸν δυστυχῆ καὶ πῶς τῷ παθε;
— Εἶδε τὴν πεθερά του νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὴν ταράτσα καὶ νὰ γίνῃ συντριμμάτια εἰς τὸ δρόμο.
— Καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ του τρελλιάθηκε;

— Καυμένε, ἀδειανὸ πορτοφόλι μού χροῖσεις;
— Τί νὰ τὸ κάμῃς γεμάτο; Πάλι δὲν θὰ τὸ ἀδειάζεις σὴ στιγμή;

— Κυρία μου, διὰ νὰ γίνῃ καλὰ ὁ ἄνδρας σας πρέπει νὰ ἡουχάζῃ τελείως.
— Τί πρέπει λοιπὸν νὰ τοῦ κάμωμον;
— 'Εκείνου νὰ μὴ τοῦ κᾶνετε τίποτε· οἷς νὰ κλείνεσθε εἰς τὴν κάμαρά σας, ὅσω τὸ δυνατὸν περισσότερον.

— 'Ο κ. Φ. συναιτᾷ ἕνα φίλον του κτηνίατρον καθ' ὁδὸν καὶ τῷ λέγει:
— Καλημέρα, γιατρέ μου, τί γίνεσαι;

Εἰς τὴν βιβλιοθήκην:
'Ο σ π ο υ δ α σ τ ῆ ς. Τὸν Στραβῶνα, παρακαλῶ.
'Ο ὑ π ἄ λ λ η λ ο ς. Μὰ, δὲν εἶνε ἐδῶ διωρισμένος.

Κάποιος ἔχασε τὸ μανδύλιόν του καὶ ὠδύρευτο σφοδρῶς.

— Δὲν λυποῦμαι διὸ ἔχασα τὸ μανδύλιόν μου, ἔλεγε, ἀλλὰ διότι εἶχα κάμη κόμβον διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ σπουδαῖαν τινὰ ὑπόθεσιν.

Μία κυρία ἀποχαιρεῖωσα τὸν σύζυγόν της, ἔλεγε:
— 'Ο Θεὸς μαζί σου!
Καὶ ἐκεῖνος περιλύπως ἀπήντησεν:
— 'Αμ' καὶ ἂν ταξιδέψῃ μὲ τὸ ἴδιο πλοῖον ὁ Θεός, δὲν θὰ προτιμήσῃ τὴν τρίτη θέσι πού θὰ εἶμαι κ' ἐγώ!

— 'Εν τῷ δικαστηρίῳ ὁ δικηγόρος.
— 'Ο πελάτης μου εἶνε ἀνίκανος νὰ φωνεύσῃ καὶ αὐτὴν τὴν μύγαν καὶ τὸν λυποῦμαι πολὺ διὰ τοῦτο, κ. ἔνορχοι, ἀφοῦ κατὰ τοὺς ἰατροὺς ἡ μύγα εἶνε ὁ φορεὺς ὕλων τῶν ἀσθενειῶν.

Εἰς κύριος ἐν συναστροφῇ ἐκάθισεν ἐπὶ καθέκλας κατεχομένης ὑπὸ ἄλλου, διὸ οὗτος ἀνεφώνησεν κάπως μεγαλοφώνως «Τὸ κτήνος».
'Ο πρῶτος τότε πειραχθεὶς, ἀπήντησεν:
«'Επιτρέψατέ μοι, κύριε, νὰ σᾶς εἶπω τὸ ὄνομά μου. 'Ονομάζομαι Νικόλαος Βιοβύζης, κτηνίατρος».

— Δὲν θὰ ὑπάγῃς νὰ συνοδεύσῃς τὴν κυρίαν τοῦ φίλου σου, ἐρώτησε ὁ Κ. τὸν γέροντα κ. Π.
— Δὲν εἶνε ἀνάγκη, φίλε μου, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς μεθαύριον δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ἰδῇ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

26. Μαγική εικὼν.

— 'Ετρόμαξε διότι εἶδε τὸν πατέρα της.
— 'Αλλὰ πού εὐρίσκεται οὗτος;

27. Αἶνιγμα.

Τέκνα εἶμεθα πατρὸς
ταλαιπώρου, δυστυχοῦς
Καὶ γεννήματα πυρὸς
καίοντος εἰς τοὺς μυχοὺς
τῆς καρδίας ἀπνῶδες
'Ὅπου θλίψις ἐνοικεῖ
'Ἡ ἀθλία μας ψυχῆ.
'Ιατροὶ τῶν καρδιῶν
κατὰ τῶν τρικ' μιῶν
καὶ τῶν περιπετειῶν
φάρμακα παντοειδῆ
ἐτοιμάζομεν ψευδῆ.
Εἴμεθ' ἀνιλεικρινεῖς
καὶ κακοὶ διεργυνεῖς
Πλὴν δοτῆρες ἀγαθῶν
κατὰ πάντων τῶν παθῶν
Μόλις βλέπομεν τὸ φῶς
'Αποθνήσκομεν οἰκτρῶς.

28. Αἶνιγμα.

Μέρος τοῦ σώματός σου
εἶμαι πολὺ γνωστὸν
'Αν λείψ' ἡ κεφαλὴ μου
σοὶ φέρω πυρετόν.

29. Γρῆφος.

Η δ 1 1 ο ν γ λ υ α 1

30 'Ερώτησις.

Ποῖα ἡ διαφορὰ μεταξύ γυναικὸς καὶ ὄνου;

ΛΥΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

σου καὶ του τεύχους

16. Συνδεόμεναι αἱ κοκκίδες διὰ γραμμῶν καταλλήλως δίδουσι τὸ ἄνω σχῆμα τοῦ ἐπαίτου.

17 Τὸ σιγάρον.—18. Τὸ ἀμάξιον εἶνε χρῆσιμον.—19. Θάλασσα, λοχαγός, 'Αγλαόπη, 'Αρκαδία.—20. 'Ἡ εὐγένεια δὲν διδάσκειται.

ΑΥΤΑΙ. 'Ε. Δράκου Πειραιῶς 4, Μαρία Φιλίππου Πειραιῶς 3, 'Ε. Νικολάου, Λαρίσσης 5, 'Ε. Κυριακάκης 'Αθηνῶν 5 Πενελ. Ραυτοπούλου Πειραιῶς 4, Μ. Σφυρῆς Σέρου 2, 'Ἡγένεια Πασχαλίδου, Κωνσταντινουπόλεως 5.

Η ΑΝΑΤΟΛΗ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΜΟΙΒΑΙΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΖΩΗΣ
ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΔΙΑ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διοικητικὸν Συμβούλιον

'Αριστ. Θεοδοριδης, Πρόεδρος, πρῶτην Νομικὴν Σύμβουλος τοῦ Κράτους.

Γεώρ. 'Αβέρωφ πρῶτην βουλευτῆς, εἰσοδηματίας.

'Ιω. Καλαμάσης, βουλευτῆς, εἰσοδηματίας.

Νικ. Κοντός, Κτηματίας.

'Αγαπ. Σπῆμαν βουλευτῆς, εἰσοδηματίας.

Πέτρος Σαρόγλου, εἰσοδηματίας.

Γεν. Διευθυντῆς ΑΘ. Η. ΦΙΛΩΝ

ΕΙΔΗ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

'Ασφάλεια—Ζωῆς.

'Ασφάλεια—Προικοδοτικῶν.

'Ασφάλεια—Ταμιευτήριον.

'Ασφάλεια—Μικταί.

'Ασφάλεια—Θανάτου.

Συνδυασμοὶ ποικίλοι.—'Ὅροι ἐπωφελεῖς.—

'Ασφάλιστρα ἐλάχιστα καταβαλλόμενα μηνιαίως.

—'Ενκόλαι περὶ τὴν καταβολήν.— Δάνεια καὶ

ἔξ α γ ο ρ ἄ Συμβολαίων.

Βιβλίον ἐπεξηγηματικὸν καὶ Καταστατικὸν ἀποστέλλονται παντὶ τῷ αἰτούντι.

Γραφεῖα τῆς ΑΝΑΤΟΛΗΣ, ἐν 'Αθήναις,

Πλατεῖα Συντάγματος, ὄδ. Μουσῶν 1.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

B. P. X. 'Ουλάδαν. Συνδρομή σας ελήφθη. 'Εγράψαμεν, αναμένομεν νεωτέραν σας. — Μ. Δ. 'Ανδρον. 'Επιστολή μετ' επιταγής ελήφθη. Εύχαριστούμεν πολύ, ἐγράψαμεν. — Α. Α. Σικάγον. 'Επιστολή ελήφθη. 'Εχει καλῶς Ταχ. ἐγράψαμεν. — Μ. Δ. 'Ανδρον. Δευτέρα συνδρομή ελήφθη. Εύχαριστούμεν πολύ. — Η. Σ. Σύρον. 'Επιστολή και χρήματα ελήφθησαν. 'Εχει καμῶς. — Α. Α. Σικάγον. 'Επιστολή σας ελήφθη. Φροντίζομεν, προσεχῶς γράφομεν. — Ν. Κ. Πάτρας. Ζητούμενον φύλλον σῆς ἀπεστάλη. — Β. Α. 'Αλεξάνδρειαν. 'Επιστολή ελήφθη Σῆς ἀπηντήσαμεν. — Ι. Α. Ρόγα. 'Η παραγγελία σας ἐτελεσθή και ἀπεστάλη. 'Αναμένομεν ἀπάντησιν. Γ. Π. 'Οδυσσόδον. 'Επιστολή ελήφθη. Φύλλα στέλλονται τακτικῶς. 'Εστὶλαμεν τρία τελευταία ἐκ νέου εἰς ἀμφοτέρους. — Ι. Μ. Κων)πολιν. 'Επιστολή και συνδρομαὶ ελήφθησαν, εὐχαριστούμεν πολύ. — Α. Α. 'Αλμυρόν. Βραχεῖα ελήφθη. Ζητούμενον φύλλον σῆς ἀπεστάλη. 'Αναδημοσιεύσεις δὲν κάμνομεν. — Ε. Ι. 'Αθραϊτίαν. Δελτάριον ελήφθη. Φύλλον 14 ἀπεστάλη. 'Εγράψαμεν. — Κ. Σ. Ζάκυνθον. Θεραπεία κήλης ἄνευ ἐγχειρίσεως διὰ τῆς μεθόδου, ἣν ἐφαρμόζει τὸ 'Ἰνστιτούτον 'Αθηνῶν, 'Οδὸς Γερανίου 11, εἶναι ἀποτελεσματικὴ και ἀνώδυνος, ὡς ὁμολογοῦσι πολλοὶ θεραπευθέντες. Κ. Κ. Θεοδόσιαν. Δελτάριο ελήφθη. Μὴ ἀνησυχεῖτε. Ταχ. γράφομεν. — Μ. Δ. Σύρον. Συνδρομαὶ ελήφθησαν. Εὐχαριστούμεν διὰ φιλοφρονητικῶς λόγους. — Αδ. Κ. Μασσαλίαν. 'Επιστολή μετὰ συνδρομῆς ελήφθη. Μετὰ χαρῆς σῆς ἐνεγράψαμεν συνδρομητήν. — Ρ. Σ. Καλάμας. Χρήματα ελήφθησαν. Παραγγελία ἐκτελοῦνται. — Ε. Μ. Κόρινθον. Συνδρομαὶ ελήφθησαν. Εὐχαριστούμεν. — Σ. Σ. Γαστούνην. Εὐχαρίστως ἀναλαμβάνομεν τὴν παραγγελίαν σας, ἀπᾶς θὰ μεταδώμεν ἐκεῖσε. Στείλατε μόνον λεπτομερεῖς ὁδηγίους και ἀντίτιμον. Δ. Ρ. 'Αγρίνιον. 'Ορθῶς γράφετε, τοιαῦται ἐκδόσεις πρέπει νὰ ὑποστηρίζονται. 'Αναμένομεν χειρόγραφον. — Δ. Ν. Πάτρας. Βιβλία ἐστάλησαν. 'Αντίτιμον δρχ. 19,50 στείλατε ταχυδρ. — Π. Δ. Πειραιᾶ. Περὶ φωτογραφίας ἐδημοσιεύσαμεν πλήρη ὁδηγὸν εἰς τὸν Δ' τόμον. Τιμᾶται ἄδειος δρχ. 16. — Α. Σ. 'Ενταῦθα. 'Εργον ελήφθη, προσεχῶς δημοσιευθήσεται. — Π. Χ. Κάϊρον. Χρήματα και ἐπιστολή ελήφθησαν. Εὐχαριστούμεν. — Δ. Ν. Δζιμπουτί, Ε. Η. Χαράρ. Συνδρομαὶ ελήφθησαν. Εὐχαριστούμεν.

ΣΑΒΒΑΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ

ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ ΑΡΙΘ. 97-99

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΥ
ΟΙΚΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Τὸ μόνον Ἐμπορορραπτικὸν Κατάστημα, τὸ ὁποῖον ἔδωκε τὰ βαλάντια τῶν ἐνδυομένων με πραγματικὴν ἔκπτωσιν ἀπὸ τὰ ἄλλα Καταστήματα 40 ο)ο.

ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΕΛΕΙΟΤΑΤΗ
ΠΛΟΥΤΟΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΥΠΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ—'Οδὸς Περικλίου. 'Αριθ. 16.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ
ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΤΟΣ 1906
ΚΕΡΔΗ Γ' ΚΑΙ Δ' ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
Δρχ. 430,000 Δρχ.

Τετάρτη κλήρωσις τῆς 316 Δεκεμβρίου 1906
'Εκαστον γραμματίον παρέχει συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος ἐκάστης κληρώσεως.
'Εκαστον γραμματίον ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν κληρώσεων, τιμᾶται δραχμῆς.

Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως
'Εν μέγ. κέρδος ἐξ 100,000 δρχ.
'Εν κέρδος ἐξ 25,000 δρχ.
'Εν κέρδος ἐκ 10,000 δρχ.
Τρία κέρδη ἐκ 5,000 15,000 δρχ.
Πέντε κέρδη ἐκ 1,000 1,000 δρχ.
411 κέρδη ἐξ 100 41,100 δρχ.
578 κέρδη ἐκ 50 8,900 δρχ.

'Εν ὅλῳ κέρδη 225,000 δρχ.
Κέρδη ἀμφοτέρων τῶν κληρώσεων
2 μεγ. κέρδη ἐξ 100,000 200,000 δρχ.
2 κέρδη ἐξ 25,000 50,000 δρχ.
2 κέρδη ἐκ 10,000 20,000 δρχ.
6 κέρδη ἐκ 5,000 30,000 δρχ.
10 κέρδη ἐκ 1,000 10,000 δρχ.
822 κέρδη ἐξ 100 82,200 δρχ.
1156 κέρδη ἐκ 50 57,800 δρχ.

'Εν ὅλῳ κέρδη 450,000 δρχ.
'Απευθυντέον : εἰς τὰ δημόσια ταμεία τοῦ ἐσωτερικοῦ, εἰς τὰς ἐλληνικὰς προξενικὰς ἀρχὰς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ και εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν (Γραφεῖον Λαχείου) εἰς 'Αθήνας.

'Εν 'Αθήναις τῆ 5 'Ιουνίου 1906.

'Ο Διευθύνων Τμηματάρχης Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΡΟΥΣΟΠΟΥΔΟΥ

'Εξεδόθη ὑπὸ τῆς Βιομ. και Ἐμπ. 'Ακαδημίας και πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Δελτίου (Πλατ. Κάνιγγος) και τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ δρχ. 2 50.

Εἶνε τὸ τελειότερον βιβλίον περὶ Φωτογραφίας. 'Απαραίτητος ὁδηγὸς διὰ τοὺς ἐρασιτέχνους και ἐπαγγελματίας. Τόμος καλλιτεχνικώτατος. Τύπος και χάρτης ἀρίστος. Εἰκόνας, σχήματα και φωτογραφήματα πλείστα.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΔΙΒΟΛΗ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΙΓΑΡΕΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΩΝ

ΕΝ ΚΑ'Ι'ΡΩΙ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΖΑΓΑΖΙΚΩ

Τὰ σιγάρετα ταῦτα φημιζονται διὰ τὴν ἀρίστην αὐτῶν ποιότητα και κατασκευὴν.

'Εκτελεῖ πᾶσαν παραγγελίαν διὰ τὸ ἐσωτερικὸν και ἐξωτερικόν. 'Ακρίβεια και τελειότης. Δοκιμάσατε.